

50¢

PIK VOL. IX.

№ 45-46

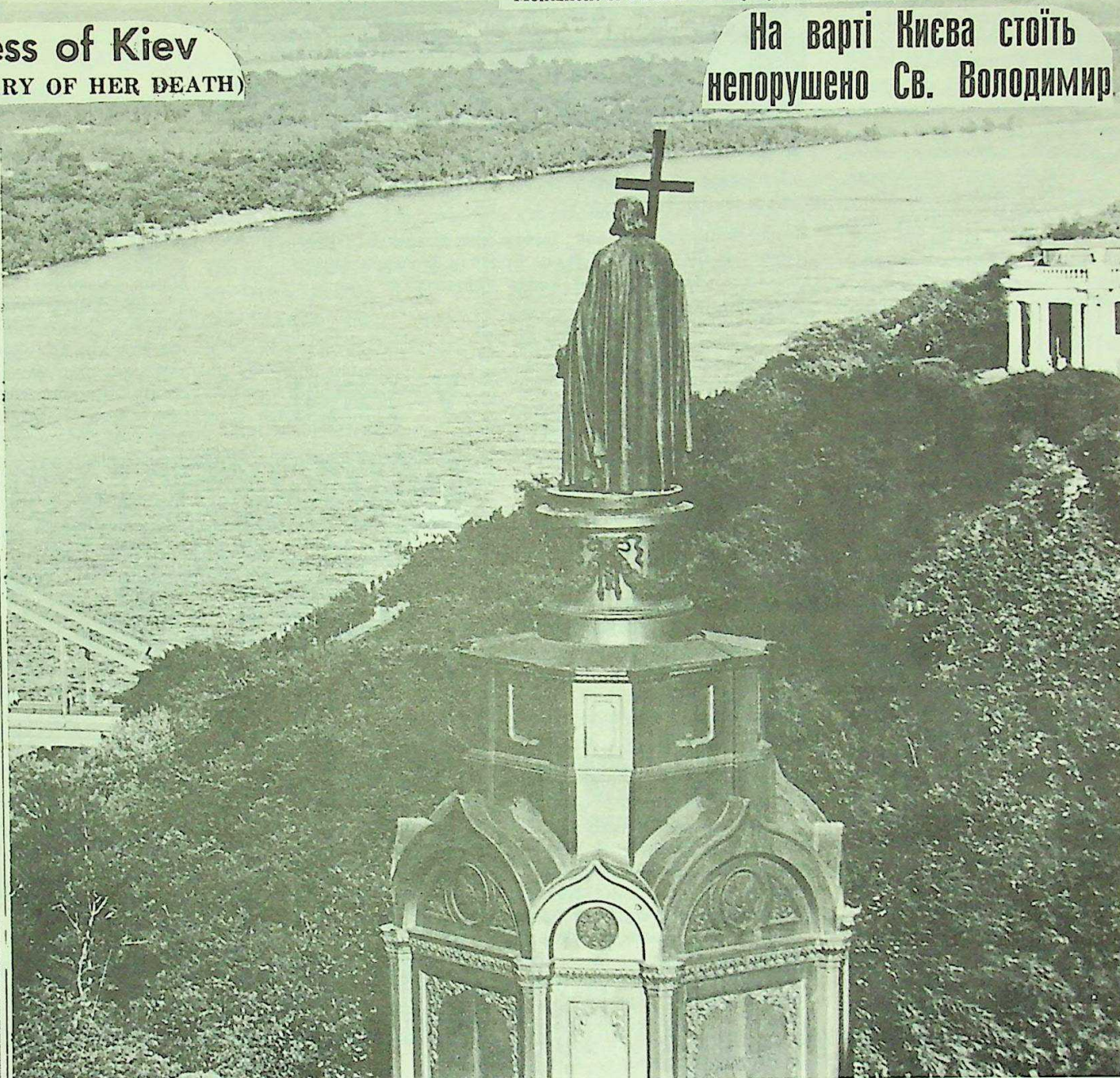
ТРАВЕНЬ-СЕРПЕНЬ
MAY-AUGUST

1969

St. Olha, Princess of Kiev

(ON THE 1,000th ANNIVERSARY OF HER DEATH)

Monument of Prince Volodymyr the Great in Kiev on the Dnipro River

На варті Києва стоїть
непорушено Св. Володимир

Українська Княгиня—св. Ольга

У 1000-літні роковини

У липні 1969 р. сповниться 1000 років від хвилини, коли Рівноапостольна Свята Ольга, володарка Княжої Держави, відійшла у вічність. Вона покинула цей світ, але по ній залишилась — оповита легендами — світла пам'ять і тривка основа княжої держави, яку розбудували пізніше її син і внук.

Оглядаючись на цю велику постать нашої історії, що промінує до нас через віки, звертаємось до всього українського громадянства, а зокрема до українського жіноцтва з закликом — врочисто відзначити в 1969 р. знаменні роковини. Залежно від умовин, це можна влаштувати в кожній країні нашого поселення.

Ця річниця пророчисто свідчить про історичну давність нас, як державного народу; пригадує про духові первні культури народу, володарка якого відчула потребу принести світло Христової віри і правди в Русь-Україну. Ця річниця пригадує заразом про велику духову мужність і рішучість великої княгині, яка зуміла всупереч усім течіям зберегти престіл для малолітнього сина. Княгиня Ольга знайшла в собі силу протиставитись усім суперечностям і своїм достойним прикладом вказала своєму народові шлях до світла, правди і добра. Історія прославила її мудрість, а наша Свята Церква визнала її Рівноапостольною і Святою.

According to the renowned Ukrainian historian Michael Hrushevskyj, she held the state with a strong and flexible hand.

For nearly 20 years, she ruled these extensive territories in the name of her young son.

То ж нехай цей рік буде для всіх нас, зокрема для жіноцтва, роком застанови над тими прадавніми і тривкими вартостями, що стали невід'ємною частиною української духовости, що дали і дають нам, далеким нащадкам — снагу перетримати всі лихоліття. Бо ж саме тепер, у це 1000-ліття, розпочалась нова хвиля переслідувань нашої віри і Церкви в Україні. Арештування священиків і монахинь, ліквідація Фроловського монастиря біля Києва — це видимі ознаки того походу. То ж вшановуючи Рівноапостольну святу Ольгу цим засвідчимо тисячелітню давність нашої віри, що переходить тепер у Рідному Краю чергову важку пробу.

Управа Світової Федерації Українських Жіночих Організацій (СФУЖО)

Vladimir Hill, overlooking the Dnieper, is Kiev's most popular recreation area.

She herself became a Christian and initiated the introduction of Christianity to her people.

The Ukrainian Church includes her among the saints.

Є в нас дух церковної єдності — потрібна ще справжня єдність

ПІСЛЯ ПОЇЗДКИ НАШ ПЕРВОІСРАРХ ВИСЛОВЛЮЄ ПОДЯКУ

Блаженніший Йосиф, верховний архієпископ і кардинал, висловив подяку всім за величні вітання в час його за океанської поїздки, яка засвідчила, що є в нас дух церковної єдності. Але, крім духа єдності, треба такої справжньої єдності.

Ось текст заяви Його Блаженства, вміщеної в останньому випуску Українського пресового бюра в Римі:

„За Божою поміччю і благословенням Святішого Отця Павла VI, Папи Римського, ми разом з нашими Митрополитами і Єпископами обох Америк, Австралії і Ново-Зеландії могли відвідати на поселеннях українські спархії, парафії, монастирі, школи та громадські, політичні, економічні і культурні установи. Скромно задумані відвідини і прощі до величавих українських святинь, здвигнених поселенцями, зразу перемінилися в самотню маніфестацію і вияв динамічної живучості та творчості української Церкви та українського народу в країнах обох Америк і Австралії-Океанії.

Велика тому подяка нашим Митрополитам і Єпископам як і Кардиналам, Апостольським нунціатурам і Єпископам латинського обряду та православним Владикам, Духовенству і Мирянам, і достойникам інших обрядів та віроісповідань, що уможливили і звеличили ці вельми важливі подорожі своїми і непроглядних мас народу трудами участю і присутністю. Водночас ми щиро вдячні всім президентам і урядам держав, парламентам, установам та посадиникам міст за опіку поміч, за віддання державних почесностей, за відзначення почесними громадянствами і докторатами. Усьому духовенству і всім мирянам сердечне спасибі за надхненні церковні відправи, за грандіозні концерти, промови, наукові доповіді, декламації, співацькі і музичні виступи, знамениті зорганізовані різноманітні імпрези; за щедрі прийняття і вияви любови, пошани та прихильності, зокрема жіноцтву і молоді, що станули в перших лавах.

Незабутніми залишаться їх зразкові товариства і музейні виставки та відтворені одяги українського жіноцтва впродовж століть. З глибокою вдячністю ми прийняли всі щедрі пожертви, дари і твори науковців, письменників і мистців та зворушливі лепти незможних і дітей для наших потребууючих, на собор св. Софії та університет. До сліз хвилюючі були привіти і виступи щебетливих дітей у їх чудових народних одягах!

Преса, радіо і телевізія висунали на чільне місце це рідкісне свято українського народу.

Нехай усім-усім буде за це належна честь, хвала і подяка, а Всевишній нехай все-

Святий Софійський Собор у Києві. Катедрa УАЛЦ

Cathedral of St. Sophia in Kiev. Cathedra of the UAOC

Kathedrale der Heiligen Sophie in Kyiw — Kanzel der UAOK

Перший Митрополичий Собор св. Софії в Києві (1037) і її будівничий князь Ярослав Мудрий (1019-54). При цьому Соборі князь вдержував першу книгозбірню в Україні.

Щедро сторицею відплатив цей гігантський подвиг на славу Його, Церкви й українського народу. Це справді був вияв творчого генія українського народу на славу Богу. І ми не лякались жодного туду — ми хотіли б усім неба прихилити.

В час відвідин, переїжджаючи ці незорі простори, з їхніми чарівними краєвидами, було видно метку в усьому розгоні організаційну роботу на церковному і народному полі Митрополитів, Єпископів, Духовенства і Мирян здвигнені ними величні катедральні собори і парафіяльні церкви, церковні будівлі школи, музеї, громадські культурні й економічні домів. Стільки священиків, хоч їх кількість далеко невиспачальна, ченців, черниць і вірних мирян, відданих невтомній жертвенній праці під проводом своїх Владик!

Всі вони у сильному запалі розбудови і розвою ставлять невідкличче домагання творити нові парафії, спархії і митрополії. І це самозрозуміло бо кожний народ у Католицькій Церкві хоче і має право не маліти і не слабнути, а рости, розвиватися та могутніти у всіх державах, де б він не жив. Стільки наших добрих, святих і працюючих людей, що серед нинішньої безоглядної погоні за зиском не втратили духа жертви і любови для ближнього і безкорисливої посвяти для Бога та свого народу! А понад цим над усіма в розсіянні сущими, серед інтелігенції, селянства і робітництва, вітає дух церковної єдності і національної приналежності до великого українського народу.

А все ж таки, при всьому цьому похвальному стані, не можна закрити очей на загрозливі небезпеки і домагання, передусім через почуття меншвартості і нескординованість у церковному і національному житті яким

Князь Ярослав Мудрий

Вирішальне значення для Київської держави мають зв'язки з Візантією і Заходом. За князя Володимира Великого (980-1015) приймається з Візантії християнство грецького обряду. Син Володимира, Ярослав Мудрий (1019-1054), якого називають „тестем Європи“, споріднюється з володарями наймогутніших європейських держав. Встановлюється тісний культурний і економічний зв'язок із Заходом. Вже в XI ст. Київ є одним з видатних політичних і культурних осередків Європи, що відбиває і модифікує на своєму ґрунті західноєвропейські та візантійські впливи. Ця доба гегемонії київської державності серед інших східнослов'янських племен є, як каже Шахматов, блискою сторінкою минулого життя українців.

треба рішуче і сильно протиставитися, щоб з часом не розплився в чужому, оточуючому морі і не затратив своє обличчя, тим більше, що порівняно замалий вплив і занадто незначна участь такого елементу в державному житті поодиноких поселень і бракує зрівноваження суспільного достатку і недостатку в обох Америках, беручи під увагу творчість українського духа і вкладені всюди мови та фізичні праці у будову і поступ країн, про що з признанням для українського поселення висловлювалися і президенти й міністри.

Звідси таке всюди однозгідне домагання в нашому народі, щоб негайно відбувся архієпископський синод і створився український патріархат для дальшого, не тільки самозбереження, але і розквіту. Тому також вимога свободи віри і визнання нашої Церкви в Україні.

Дороговказом у нашій майбутній духовній і матеріальній творчості й діяльності музять бути єдність віри і приналежність до вселенської Католицької Церкви з її видимим головою, наступником св. Петра, Папою Римським. Зберігання своїх вікових автономних прав в обряді і дисципліні, згідно з постановами Вселенського II Ватиканського Собору. Тільки у повноті своєї релігійно-церковної і національно-державницької свідомості, в думанні й діяльності українського народу виявить свою зрілість, врятує свою підметність у вселенській християнській родині і внесе свою творчу думку у спільну скарбницю всього людства.

Ось це заповіт на майбутнє для наших сучасних і грядучих поколінь!”

У РИМІ

Другий Собор св. Софії (повторення будови з XI в.) за пляном арх. Л. Ді Стефано. Тимчасова катедрa Верховної Архієпископії у Римі, здвигнена в роках 1967-9 старанням Первоісрарха У. К. Ц. Його Блаженства Кардинала Кир Йосифа Сліпого. — Пам'ятник нашої доби. Український Пантеон.

St. Clement Ukrainian Catholic University.

ЕКРАН - ЕКРАН

Ілюстрований журнал • Illustrated bi-monthly
з українського життя • of the Ukrainian life
Листопада, "Українська Учителська Громада" - Чикаго
Видає В-во. "ЕКРАН" - Відпов. ред. А. Антонович

Адреса: ADDRESS:
A. ANTONOVICH
2102 W. CHICAGO AVE.
CHICAGO, ILLINOIS - U.S.A.
60622

Двомісячник

Ціна прим. 50 ¢
Річно \$3.00

PHONE AR-6-8899
SINGLE COPY
50 ¢

З ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ШИРОКОМУ СВІТІ

ЛИСТИ ДО РЕДАКЦІЇ

Редакція "Екрану" чимало одержує листів від Владик наших Церков, від багатьох чільних українських громадян та від рядових громадян, відрізних організацій з признанням

для журналу за його ідейний і виховний зміст та його корисну працю для української молоді і української спільноти загалом, а зокрема за його пропагандивний зміст для чужинців.

На превеликий жаль, ми не маємо змоги вмішувати навіть малої частини матеріалів, що до нас наспівають, бо журнал не появляється систематично щодва місяці через брак належної фінансової підтримки з боку загалу громадянства. —> 21.

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС, ВІННІПЕГ, МАНІТОБА, СЕРЕДА,

ЕКРАН

26-го КВІТНЯ, 1967.

Ілюстрований журнал для молоді і старших.
(Ecran — Illustrated — Monthly, 2102 W. Chicago ave.,
Chicago, Ill. 60622, USA).

Було в нас багато спроб видавати український ілюстрований журнал в Галичині, як от „Ілюстрована Україна” чи „Українська Ілюстрація”, як теж були спроби видавати на еміграції такий журнал, але всі вони не вдержались на довшу мету. Чи не найповажнішою такою спробою слід назвати спробу ентузіаста тієї справи, проф. Адама Антоновича. Він вже ось сьомий рік видає в Чикаго дуже оригінальний і під культурним оглядом дуже цінний ілюстрований журнал, що має знаменну назву „Екран”. І дійсно, цей ілюстрований журнал неначе дійсний екран пересуває перед нашими очима фільм нашого життя так в минулому, як і сучасному.

І так в одному з перших чисел „Екрану”, а саме в 3-му числі з 1961 року красується на першій сторінці отого великого формату журналу на цілу ширину тієї сторінки велика розміром і дуже виразна знімка Сокольсько-Січового походу по одній з головних вулиць Львова, в часі Сокольсько-Січового Здвигу в 1914 році, в якому почалась була перша світова війна. Ця знаменна й дорога українській пам'яті знімка, відкриває довжелезну серію знімок присвячених нашим визвольним змаганням так з часів першої, як і другої світової війни. Знаходимо в „Екрані” цілу низку так індивідуальних як і групових знімок зв'язаних з тими змаганнями і будовою української держави.

Дуже багато місця займають в ілюстрованім журналі „Екран” знімки присвячені українській культурі у різних її видах, як от література, мистецтво, музика, хореографія тощо. Перед нашими очима, як це буває на фільмовому екрані, проходить ці-

ла галерея українських культурних діячів і творців української культури. Зокрема багато місця присвячено справі українського театрального й музичного мистецтва.

Багато знімок присвячено українській молоді і українському спортові.

З великою увагою видавець і редактор „Екрану” ставиться до справ зв'язаних з українським церковним життям. Цій справі присвячено багато так індивідуальних як і групових ілюстрацій.

Багато місця присвячено в журналі життю нашої еміграції в Америці в Канаді, Бразилії, Аргентині, Австралії і Європі. Готується матеріал, що буде присвячений життю українських поселенців в Канаді.

Багато місця присвячено теж різним фактам і подіям з міжнародного політичного життя так, що „Екран” є дійсно скарбницею різних відомостей, розваги і насолоди цікавими для нас, а часом дуже дорогими для нашої пам'яті картинами.

Крім того, в журналі читач знайде цілу низку направду цікавих і цінних своїм змістом статей, от хоч би на такі теми як: „Роковини Т. Шевченка в Києві в 1914 році”, „Перший краєвий конкурс українських хорів в Галичині”, „Відкриття пам'ятника Шевченкові у Вінніпегу”, „Відкриття пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні”, а далі статті присвячені Б. Лепкому, В. Барвінському і ін.

Журнал дійсно цікавий своїм змістом і заслуговує на увагу українських читачів. Річна передплата дуже низька, становить \$3.00.

С. В.

зложили

На пресовий фонд

Ростислава Бровар 40.00 - Гері, Індіана.
Світляна Олексій-7.00 - Бофало, Н. Й.
Д-р Антін Жуковський-5.00 - Стіле, Н. Д.
Василь Масник -4.00 - Ямайка, Н. Й.
Мирон Кашинський-2.00 - Вінніпег, Канада.
Теодор Панчиняк-2.00 - Вінніпек, Канада.
Микола Скрипець-2.00 - Чикаго, Ілл.
Марія Чередарчук-2.00 - Чикаго, Ілл.
Василь Чубатий-2.00 - Стаатсбург, Н. Й.
Мирослав Дозорський-1.00 - Ірі, Па.

ВІСТІ З УКРАЇНСЬКОГО ЛІТЕРАТУРНОГО ФОНДУ ІМ. І. ФРАНКА В ШИКАГО ПОЗНАЙОМТЕСЬ З УКРАЇНСЬКИМИ ПИСЬМЕННИКАМИ

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС

Український Літературний Фонд ім. Івана Франка в Чикаго проголошує третій зчегги Конкурс на найкращі українські літературні твори, що появилися друком у 1967, 1968, 1969 роках.

Висота нагород:

Перша нагорода: 1,200 дол.
Друга нагорода: 800 дол.
Третя нагорода: 400 дол.

Роздача нагород, на підставі рішення Літературного Жюрі, якого склад буде поданий пізніше, відбудеться в грудні 1970 р. у Чикаго під час Академії - Вечора Української Літератури.

Автори, що хотіли б взяти участь у цьому літературному конкурсі, повинні надіслати сім примірників своїх творів для членів Жюрі до дня 1-го лютого 1970 р. на адресу:

UKRAINIAN LITERARY FUND
2351 West Chicago Avenue
Chicago, Illinois 60622 -- USA

За Правління Українського Літературного Фонду
ім. Івана Франка в Чикаго

Роман Турянська —

Адам Антонович

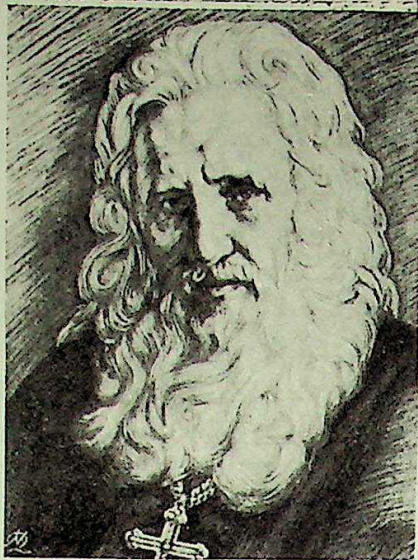
ПОМЕР СТЕПАН ВОЛИНЕЦЬ ОДИН З СЕНЬОРІВ УКРАЇНСЬКОЇ ЖУРНАЛІСТИКИ

У Вінніпезі з рідких уже наших журналістичних рядів відійшов у вічність 10 квітня, у віці 74 роки Степан Волинець, сеньйор української журналістики і заслужений громадський та політичний діяч. Покійний був 15 років співредактором „Українського Голосу” членом НТШ, автором цінної праці «Передвісники й творці Листопада» і колишнім у-сусусом. Під час II світової війни був членом Військової Управи Української Дивізії «Галичина». Пок. редактор Волинець був щирим нашим симпатиком та близьким співробітником журналу „Екран”. В „Українському Голо-

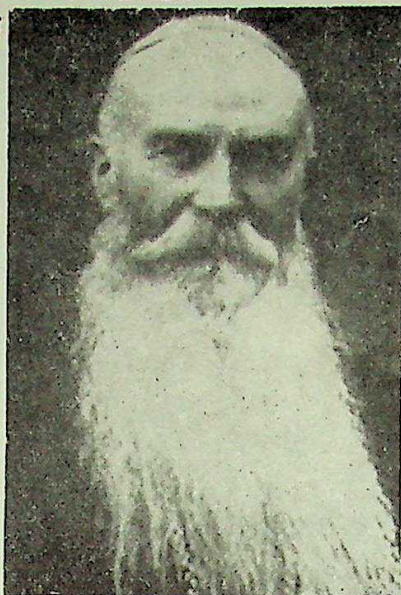

Степан Волинець

сі” він написав допис про наш журнал, який передруковуємо на цій редакційній сторінці.

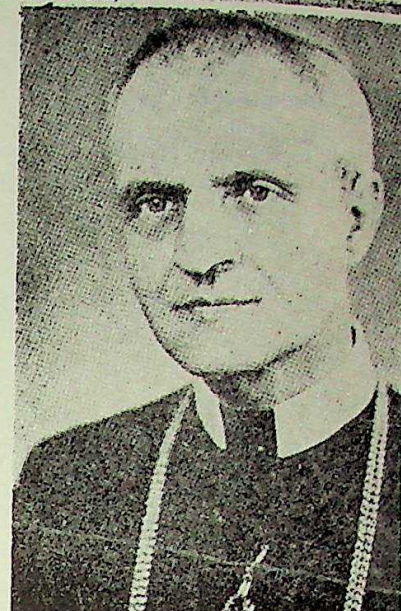
METROPOLITAN SHEPTYTSKY

Bishop Josaphat Kotsylowsky, OSBM
Bishop of Peremyshl. Elected: January 29, 1917. Imprisoned: June 26, 1946. Died in confinement in Kiev, August 21, 1947.

Bishop Gregory Khomyshyn
Bishop of Stanyslaviv. Elected: April 6, 1904. Imprisoned: April 11, 1945. Died in prison, January 17, 1947.

Bishop Paul Goydych, OSBM
Bishop of Pryashiv. Elected: March 7, 1927. Imprisoned: in 1950 and sentenced to life imprisonment on January 15, 1951. Died in prison, July 19, 1960.

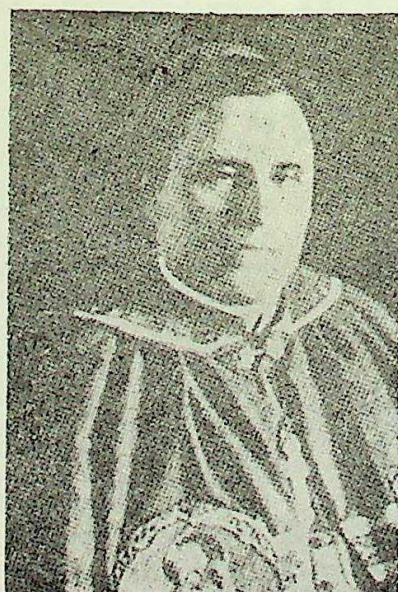
The above shows the Sees of the Ukrainian Catholic Church in Europe prior to Communist suppression

Theodor Romzha (b. 1911, d. 1947)
Bishop of Uzhorod (Carpatho-Ukraine), poisoned in hospital by the Soviet Russians after a "motor accident".

Bishop Nicetas Budka.
First Bishop of Ukrainian Catholics in Canada until 1926. Elected: July 7, 1912. Imprisoned: April 11, 1945. Condemned to forced labor in Karaganda. Died in Karaganda, October 6, 1949.

Bishop Gregory Lakota
Auxiliary Bishop of Peremyshl. Elected: February 10, 1926. Imprisoned June 27, 1946 in Vorkuta. Died in Vorkuta. Siberia.

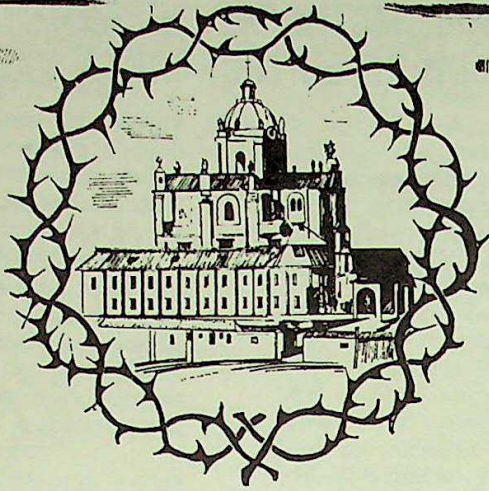

Bishop Ivan Latyshevsky
Auxiliary Bishop of Stanyslaviv. Elected: November 24, 1929. Imprisoned April 11, 1945. Died December 2, 1957, in Stanyslaviv after ten years imprisonment in Kazakhstan.

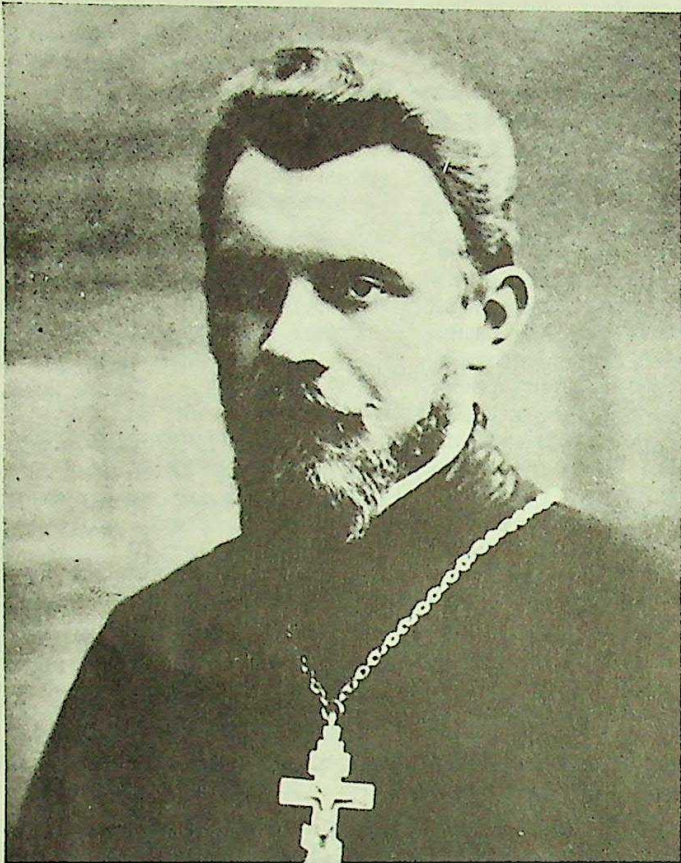

Bishop Nicholas Charnetsky, CSSR
Apostolic Visitor of Volyn. Elected: January 1, 1931. Imprisoned: April 11, 1945. Died: April 2, 1959 in confinement in Lviv after 12 years imprisonment in Siberia.

НОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ ПОТВЕРДЖУЮТЬ ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ЦЕРКВИ

Church IN CHAINS

Ukrainian Archbishop Vasyl Velychkovskyi,

Arrested on January 27, 1969.
together with numerous
priests, monks and nuns.

Very Rev. Peter Verhun
Apostolic Visitor for Catholic
Ukrainian immigrants in Ger-
many (1940-1945). Deported in-
to Siberia. Died Febr. 7, 1957.

Recent picture of
Metropolitan Sliov in Siberia.
Archbishop of L'viv, Metropolitan of Halych.

ROME, Italy—The Ukrain-
ian-language monthly news-
paper "News from Rome"
(Visty z Rymu) in its June
25, 1969 issue reported
that religious persecution in
Ukraine has been increasing
recently; that religious ob-
jects from homes of priests,
monks and laity had been
confiscated and that priests
had been arrested for con-
ducting secret liturgies.

People are reportedly pro-
testing the transformation of
churches into wheat store-
houses by refusing to work
in the fields, and cases have
been reported of the govern-
ment bringing in students to
milk the cows.

Рим. — Українське Пре-
сове Бюро у своєму бюлетені
„Вісті з Риму“ з 25-го чер-
вня ц. р. подає: Доходять
щораз сумніші і прикріші
відомості про переслідуван-
ня нашої Церкви. Відклики
до уряду в Москві в справі
надуживань залишаються
без відповіді, ба що більше
— не признається існуван-
ня Української Греко-Като-
лицької Церкви, хоч со-
вєтська конституція гаран-
тує свободу совісті і віро-
визнання і нема жодного за-
кону, що забороняв би Гре-
ко-Католицьку Церкву в СС-
СР.

Останнім часом проведено
численні ревізії у священни-
ків, монахів і мирян, при чо-
му позабирано в них не ли-
ше часослови, требники, слу-
жебники, молитовники, ри-
зи, чаші, антимінси, хрести
й ікони, але також зневаже-
но Найсвятіші Тайни і заб-
рано особисті речі священни-
ків та навіть їх грошеві о-
щадности. У 80-літніх дя-
ків відобрано літургічні кни-
ги, які КГБ їм передше звер-

The report quotes the ap-
peal of the faithful to its
Episcopate to intervene for
them in the United Nations
inasmuch as the Soviet gov-
ernment has signed the Dec-
laration of Human Rights.

нуло. Священиків арештова-
но під закидом, що вони від-
правляють Службу Божу. Їх
зодягано насильно в архи-
рейські ризи, щоб фотогра-
фувати як нібито єпископів.

Церкви і далі обертають-
ся на магазини, в які но-
чами насипують зерно. Тому ві-
руючий народ сторожить, щоб
не допустити до збезчещен-
ня церков, дзвонить на три-
вогу і навіть змушує владу
забрати збіжжя або сам ви-
кидає його, щоб звільнити
церкви для молитви. Люди
бороняться проти безправ'я,
протестують як можуть і не
виходять на роботу до кол-
госпів. Бувало, що влада
привозила студенток, щоб
доїли корови.

Вірний народ прохає
наш Єпископат про інтервен-
цію в Організації Об'єднаних
Націй, бо чейже Москва
підписала декларацію про
права людини.

Archbishop Welychovsky's
plight first came into public
notice early this year, and
contradictory rumors regard-
ing his health and safety
have been reaching the West
since that time.

«ПРО ЩО НЕ МОЖНА МОВЧАТИ»

PERSECUTION OF UKRAINIAN CATHOLICS
UNDER SOVIET RULE

On February 17, 1962, Ukrainian Catholics throughout the
free world observed the 70th birthday of the Most Reverend Joseph
Slipey, Archbishop of L'viv and Metropolitan of Ukrainian Catholics
in Western Ukraine. This outstanding churchman and servant of
God is perhaps the greatest living martyr and victim of the ruth-
less and inhuman system which Communist Russia has imposed
upon Ukraine and the Ukrainian people. For, unlike any other
churchman in modern history, Archbishop Slipey has been con-
demned three consecutive times to hard labor by the Soviet courts
for refusing to abandon the Catholic Faith and his enslaved
Ukrainian people. Since April 11, 1945, he has been a prisoner of
the Kremlin, and since that time he has been in many Soviet dun-
geons and slave labor camps. As of today, he is still being held as
a dangerous "criminal," traitor and an outcast in Siberia, despite
the fact that Khrushchev and his emissaries loudly proclaim that
there is freedom of religion in the USSR, and no one is persecuted
and punished for his religious beliefs.

Rarely does one find in the annals of the Catholic Church
confessors of the Faith who endure punishment which lasted for
years or even decades as is now the case of Archbishop Joseph
Slipey. The early martyrs were fed to the beasts, tortured, stoned
and crucified, but all these methods of torture did not last over
an extended period of time. Archbishop Slipey has been imprisoned
continuously for seventeen years, suffering hardships and in-
human treatment by the godless Communist regime of Moscow.

Among the 60,000,000 Catholics who today are suffering
under the yoke of Communism, the first were 5,000,000 Ukrainian
Catholics, who in defense of the Faith had to endure suffering
and persecution.

Since 1945 the Ukrainian Catholic Church has been reduced

ВЛАДИКА МСТИСЛАВ ОБРАНИЙ НА СТАНОВИЩЕ МИТРОПОЛИТА УАПЦ

Мюнхен, (А.К.П.). — 12 — 14 вересня в Оттобрунн к. Мюнхену в Німеччині відбувся Надзвичайний Союз Української Автокефальної Православної Церкви, що існує у вільному світі. Цей Собор скликаний був у зв'язку з смертю бл. п. Митрополита Ніканора для обрання наступника після Покійного. Другого дня нарад, у суботу 13 вересня, на становище Митрополита УАПЦеркви був обраний одностановно Вл. Архiepіскоп Мстислав, якому надано одночасно титул Архiepіскопа Київського і Переяславського.

В цьому Соборі взяло участь 87 делегатів, в тому числі 2 єпископів, 24 священники та 51 мирян з таких країн: Австралії, Австрії, Бельгії, Зах. Німеччини, Англії і Франції. Делегацію з Австралії очолював Преосв. Єпископ Донат. Разом з ним прибули голова Консисторії УАПЦеркви на Австралію та Нову Зеландію протопресвітер Ананій Теодорович та член Консисторії Іван Любчик. Найбільш численними були делегації з Англії, яку очолював протопресвітер С. Молчанівський та з Зах. Німеччини. Делегацію з Франції й Бельгії очолював протопресвітер І. Бачинський.

Того ж дня, 13 вересня, обрано архимандрита Ореста Іванюка на становище єпископа — вікарія Митрополита, призначивши його для архипастирської обслуги

вірних в Зах. Європі. Окремого єпископа — вікарія рішено призначити для Англії, а обрання кандидата на це становище доручено Соборові Єпископів.

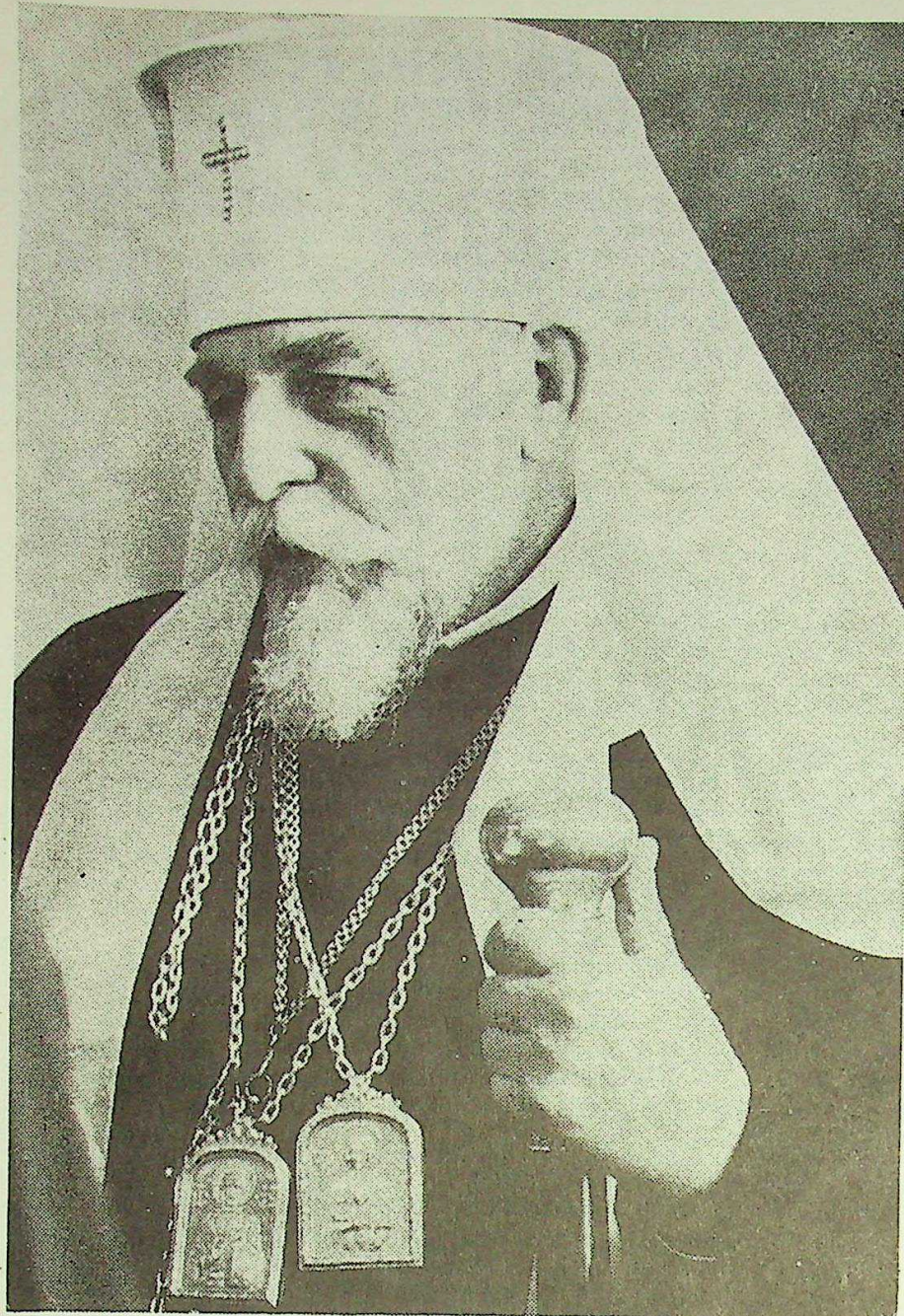
Собор прийняв ряд постанов і резолюцій і видав послання до братів і сестер в Україні. Крім того Собор виявив своє ставлення до Екуменічного Руху та звернувся з привітом до українських Католицької і Євангельської Церков.

Почесним гостем на Союзі був Президент Української Народної Республіки в Екзилі М. А. Лівіцький, який привітав учасників Собору та був присутнім під час всіх його засідань. Серед делегатів на Собор численно була репрезентована українська православна інтелігенція, зокрема ж науковці та активні громадсько-політичні діячі, серед яких були: проф. Н. Полонська-Василенко, проф. Ю. Бойко, д-р І. Жегуц з Німеччини, ред. О. Штуль-Жданович, проф. д-р А. Вірста, д-р А. Жуковський, інж. П. Татарчук та П. Плевако з Франції, проф. Василенко з Англії, радник д-р Іванович з Австрії та ін.

Це був другий з черги Собор УАПЦеркви, (перший відбувся в 1956 р.), найбільше численний щодо делегатів. Відбувся він у творчій і піднеслій атмосфері та виявив велику відданість УАПЦеркві загалом і вірних у вільному світі. Собор одержав привіти від Митрополи-

Митрополит УАПЦ Мстислав Скрипник

Первоієрарх Української Католицької Церкви, Верховний Архiepіскоп і Кардинал Йосиф Сліпий, Ісповідник Віри, незламний в'язень советських тюрем (1945-63), основник Університету ім. Св. Климента Папи і будівник храму Премудрости Божої в Римі GIUSEPPE CARDINALE SLIPY, PRIMATO DELLA CHIESA UCRAINA CATTOLICA, ARCIVESCOVO MAGGIORE, CONFESORE DELLA FEDE, INVINCIBILE PRIGIONIERO NELLE CARCERI SOVIETICHE (1945-63), FONDATORE DELL'UNIVERSITA DI SAN CLEMENTE ED ERETTORE DELLA CATTEDRALE DI SANTA SOPHIA A ROMA.

Joseph Cardinal Slipy, Primate of Ukraine, Major-Archbishop of the Ukrainian Catholic Church, Confessor for the Faith, indestructible captive of Soviet prisons (1945-63), Founder of the University of Pope Saint Clement and Builder of Saint Sophia's Cathedral in Rome.

JOSEPH CARD. SLIPY, ARCHEVESQUE MAJEUR, PRIMAT DES UKRAINIENS, CONFESSEUR DE LA FOI, INVINCIBLE PRISONNIER DES GEOLLES SOVIETIQUES (1945-63), FONDATEUR DE L'UNIVERSITE DE ST. CLEMENT ET EDIFICATEUR DE LA CATHEDRALE DE SAINTE SOPHIE A ROME.

Josef Kardinal Slipy, Grosserzbischof, Primas der Ukrainisch-Kath. Kirche, Bekenner des Glaubens, ungebrochener Haeftling der Sowjetischen Gefaengnisse (1945-63), Gruender der St. Clemens Universitaet, Erbauer des St. Sophia Domes in Rom.

to the sorrowful plight of the "Church of the Catacombs." Two thousand secular priests and monks were arrested and deported to slave labor camps for rightfully refusing to acknowledge the Patriarch of the Russian Orthodox Church as their head. All five dioceses of the Ukrainian Catholic Church were liquidated. Four thousand four hundred forty churches and chapels and one hundred ninety five religious houses were desecrated. All seven members of the hierarchy that had once inspired, taught and led these people were banished to exile and imprisonment. Of them, there remains only the Prime Hierarchy, His Excellency the Most Reverend Joseph Slipy, Metropolitan of Halych and Archbishop of Lwiv.

In the actual depths of a gloomy Soviet prison today soars the image of the unbent and unbroken martyr for the Faith. Archbishop Slipy stands out like a hard, unswerving rock amidst an angry stormy sea, over the long years of imprisonment, giving example of strength and perseverance to the Catholic world.

Ані одна дитина не сміє остатися поза Рідною школою!

Russian Orthodox Church Promoting Communism

The Russian Orthodox Church still claims over 50 million believers in the USSR in spite of the oppressive methods of the State. It got a new lease on life, when it helped rally the support of the people for the war effort during World War II. Though it is controlled by the State and its activities limited and hindered, it has learned to co-exist.

According to the official magazine **Nauka i Religia** (Science and Religion) which assailed religion in the past, it now appears that the Orthodox Church has found new favor by developing "Communist Christianity," whereby it accepts the Communist system just and good. The Church, through its servile instruments, support Kremlin policies. Whereas once it was incompatible to belong to the Church and be a good Soviet citizen, the magazine now writes admiringly of the loyalty to the State of the Russian Orthodox believers.

3. КОМУНІЗМОМ НЕ МОЖЕ БУТИ КОМПРОМІСУ

Кардинал Йосиф Гінан, архієпископ Вестмінстеру, з нагоди прибуття чеського кардинала Йосифа Берана у відвідини до Англії та відправи архієрейської св. Літургії у вестманстерській катедрі, виголосив проповідь, в якій сказав, що Церква не може мати ніякого компромісу з атеїстичним комунізмом.

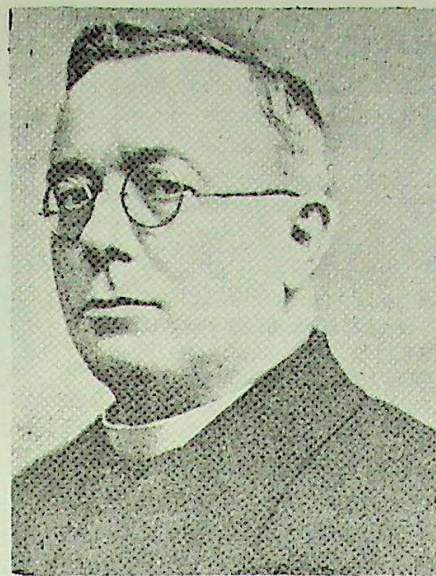
Ми живемо в часах діалогу, сказав проповідник. II Ватиканський Собор заповів встановлення зв'язків між Церквою і світом, Церквою протестантами; Церквою і всіма віруючими та Церквою і невірую-

The government in an unprecedented move is promoting a meeting in Moscow of Soviet Church leaders on July 14 to discuss "peace and international friendship," which is one of the favored subjects of discussion.

The magazine felt that the Church has given up its old alliance with capitalism and its concentration on the inner state of man and the hereafter in favor of more emphasis on social justice and human welfare on earth. The Patriarchate Journal was quoted to support this new attitude, which stated that "the establishment of Christ's Kingdom on earth is more and more associated with the Communist reconstruction of the World." **Nauka i Religia** concluded that the "leaders of the modern Orthodox Church proclaim that the atheistic Soviet authority carries out the will of God by establishing a new life in a just society."

чими. Церква нав'язує розмови навіть з ворогами Бога, а атеїсти одержали запрошення до дискусії в справах миру і толеранції.

Кардинал перестеріг перед діалогом Церкви з атеїстичним комунізмом, тому що Церква не є спроможна викрити, що є причиною ненависти до Бога в умах Його ворогів та до якого ступня віруючі люди є схильні улягти атеїстичній атаці. В СССР та в інших країнах під комуністичною диктатурою релігія є засуджена на знищення, сказав кардинал Гінан.

Msgr. Dr. Avgustin Voloshyn

President of the Carpatho-Ukrainian Republic was sent to a forced labor concentration camp in Slovakia

Martyred by Communists 1945

Auxiliary Bishop Basil Hopko,

concentration camp in Slovakia

■ ВАТИКАН

ПОМЕР КАРДИНАЛ Й. БЕРАН

(кна) Празький Архієпископ, Кардинал Йосиф Беран, помер 17 травня 1969 р. у Римі, де він жив від часу свого звільнення і виїзду з ЧССР 1965 року.

Йосиф Беран народився 29 грудня 1888 р. в Пільзні, а 10 червня 1911 р. одержав священнічі свячення в Римі. Душпастирював у Празькій архієпархії і 1942 р. його арештувала гітлерівська поліція і запротестувала до концтабору. 20 травня 1945 р. о. Йосиф Беран повернувся до Праги, а 4 листопада 1946 р. Папа Пій XII найменував його Празьким Архієпископом. Тимчасом владу в ЧССР захопили комуністи і Архієпископа Й. Берана арештували знову 1949 р. і примусили жити поза Прагою із заборобою виконувати архієпископську службу, а

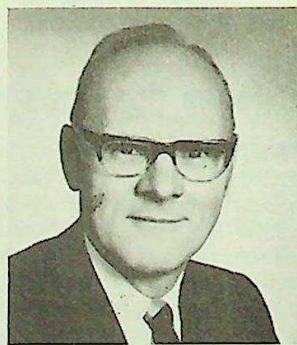
навесні 1963 р. перевезли до «старечого дому» в Радванові. 25 січня 1965 р. Архієпископ Йосиф Беран одержав гідність кардинала і на інтервенцію Ватикану прибув до Риму, де жив в чеській Колегії св. Непомука.

NORTH DAKOTA

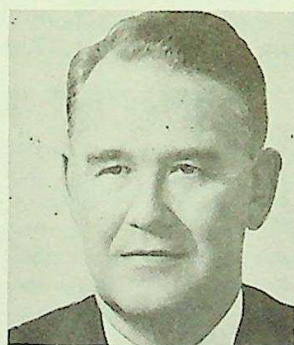
Меморіал до Конгресу ЗСА про переслідування релігії

ВАШІНГТОН, Д. К. — Захолами д-ра Антона Жуковського, голови стейтового Відділу УККА в Норт Дакоті, поінформовано американських політиків — сенаторів і конгресменів — про відновлення і посилення переслідування советською владою Української Католицької Церкви, Української Православної Церкви й інших віровизнань, як рівнож про нищення архівів, бібліотек та всяких скарбів української культури в Україні.

Виготовлено про цю справу обширний лист-Меморіал і вислав його обома сенаторам і конгресменам із Норт Дакоти у Вашингтоні з проханням порушити цю важну справу на засіданні Сенату й Конгресу ЗСА, а також піднести це питання на Об'єднаних Націях, чому сов. влада, яка підписала „Декларацію Прав Людини“ й яка найбільше кричить про ці справи в інших державах, а в Сов. Союзі по нелюдськи є переслідувані всі віровизнання — крім російської правосл. Церкви, а навіть нищиться культурні пам'ятники українського й інших народів.

Thomas S. Kleppe
of Bismarck (2d Dist.)

Sen. Quentin N. Burdick
of Fargo

До цього меморіалу долучено „Апел українського католицького Єпископату“ і меморіал Централі УККА до Ген. Секретаря Об'єднаних Націй.

У відповідь на ці заходи конгр. Тома Клеппе з Норт Дакоти повідомив Конгрес ЗСА про всі ці події в Сов. Союзі і дня 30 липня ц. р. втягнув до Конгресового Рекорду ч. 128, т. 115, лист д-ра А. Жуковського й апел наших Владик, під заголовком „Релігійне й культурне переслідування продовжується в Україні“.

Сенатор Квентін Бурдик із Н. Дакоти вислав від себе листа-домагання до Стейт Департаменту, щоби порушити ці події на ОН, бо голос світової opinio може допомогти людям в Україні.

Нова ідея „комуністичного християнства“

МОСКВА. — Російська офіційна православна церква в СССР, що має свій провід апробований режимом, з осідком в Москві, видумала і розгортає нову ідею так зв. „комуністичного християнства“, а що ця церква одержує похвали та ласки від компартії і уряду. Ідея „комуністичного християнства“ визнає і схвалює теперішню комуністичну систему та голосить, що советська держава СССР є нічим іншим, а „Божим царством на землі“ голошеним Біблією.

Ця ідея в своїй „філософії“ применшує, та майже заперечує конфлікт поміж християнською вірою і атеїстичним матеріалізмом, вказуючи на спільність „гуманних прагнень кращого життя“.

Ця нова ідея комуністичних „церковників“ знайшла незвичайно велике схвалення атеїстичного журналу „Наука і релігія“, в якому пишеть-

ся, „що „комуністичне християнство“ голошене новими попами, для около 50 міль. своїх вірних йде по правильному шляху визнання їхньої країни заповідженим „Божим царством на землі“

Цей журнал вже в кількох числах хвалить цих церковників як „примірних громадян“, що мали виказати недавні опити советської преси. Західні кореспонденти добачують в цих потягненнях нову політику Кремля у відношенні до використання релігії і затаєними в ній кагебістами для розвідчих і пропагандивних цілей.

Делегації советських церковників беруть активну участь в міжнародних з'їздах, відвідують часто країни без труднощів одержання віз. В останньому часі така „делегация“ роз'їжджає по Канаді мабуть шукаючи прихильників „комуністичного християнства“.

УКРАЇНСЬКИЙ НАРОД ПРОТЕСТУЄ

OPEN LETTER TO SOVIET

NEW PROTEST DOCUMENT SMUGGLED INTO WEST

JERSEY CITY, N.J. — An open letter by a Soviet citizen calling for reforms within the Soviet Union, which was circulated in Ukraine last April, recently reached the West, writes the Newark Evening News of August 11, 1969.

(The story, written by Henry S. Bradsher, is reprinted below without major changes).

An incisive listing of ills of the Soviet system and a call for reforms that would democratize and decentralize the Soviet Union has been smuggled out of the Ukraine.

A large, economically rich region of the southwestern Soviet Union with a distinctive history and culture, Ukraine has long smoldered with nationalistic resentment against Russian rule from Moscow.

The document, signed "voter Anton Koval," carries forward a new wave of Soviet dissent. This wave goes beyond protests of the last few years against secret police violations of theoretical legal rights to question the basic structure of the Soviet political system.

Koval's open letter has been circulating in typewritten copies in Ukraine since it was written in April — and recently reached students of Soviet affairs here. Nothing is known here about any repercussions that it might have had.

Some Ukrainians whose complaints have reached the West have been imprisoned. Koval's letter mentioned others, including Ivan Dzyuba, whose criticisms have been published in the United States.

Hundreds of these others Koval said, "who have not committed any state or social crimes... are being subjected to civic punishment — loss of jobs, deprivation of the opportunity to publish or speak to the workers, etc."

This growing tendency of dissidents to challenge the way the Soviet Union is organized and operates does not openly question communism as an economic basis. Free enterprise is not advocated.

Soviets Inert

Koval's document called upon deputies to Ukrainian soviets, or councils, to take steps to correct what he called an unsatisfactory "state of the economy, culture, scholarship and art."

But, he said, "The present Ukrainian soviets are inert; they make almost no decisions. The main reason for

this is the existing parallelism of party and state organs in all branches of government."

Koval said Communist party units should not usurp the power of the Soviets.

He called for contested elections to the Soviets, election campaign discussion and secret voting within the Soviets. None of these exists now in the Soviet Union.

Koval's open letter to the deputies also asks abolition of the Ukrainian Committee on State Security — the KGB or secret police — for an end to economic exploitation of Ukraine and for recognition of the region's separate national identity.

Ukrainian nationalism was suppressed by Russian tsars and crushed by Soviet commissars.

Language Suppressed

During the 1930s use of the Ukrainian language was suppressed and many of the writers, critics, artists and other intellectuals who could give voice to regional feelings were liquidated. The great 19th century Ukrainian nationalist author, Taras Shevchenko, was distorted in carefully edited editions so as to become an advocate of pan-Russian unity.

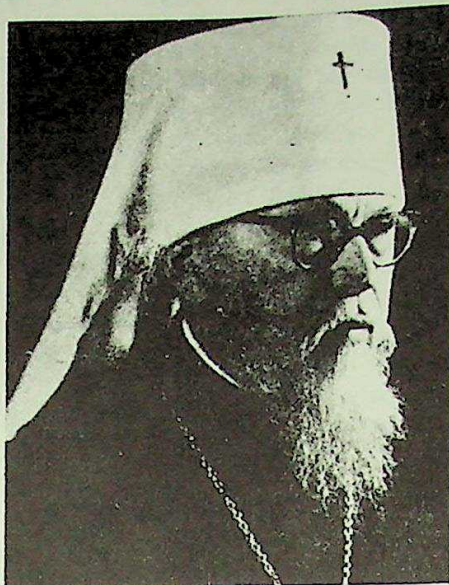
In the general Soviet loosening of artistic controls after Krushchev's 1956 denunciation of Stalin, Ukrainian nationalism began to reassert itself. A new generation was hit with two waves of arrest in 1961 and 1965-66.

Russia's Valery Brumel, world high jump record holder, showing traction device that helped him restore crushed right leg to normal size in three years of treatment after a cyclé accident. He has begun training in Moscow.

Journalists of the Western world spread false information in the Free World, calling Ukrainian V. Brumel a Russian, taking this information from the Moscow press.

FIFTY YEARS OF

Митрополит Ніканор, голова Української Автокефальної Церкви в Західній Європі.

SOVIET OCCUPATION

6 ← та Іоана і Ларіона та Єпископа Іова. Надіслали приїти громадські українські установи, на чолі з СКВУ, та церковні й офіційні установи Німеччини й Англії. Вірних мирян УПЦеркви в ЗСА репрезентував д-р Д. Квітковський з Дітройту.

В неділю 14 вересня, в академічній Євангельській Церкві св. Матвія, відбулася урочиста соборна архиєрейська Служба Божа, яку відправили Владика Метислав і Донат. Співслужило їм усе прибуло на Собор духовенство. Цю простору церкву вщерть заповнили вірні, без різниці віровизнання, українці й німці. Під час цієї відправи заст. голови собору о. протопресвітер А. Тедоревич проголосив соборне обрання Владика Метислава на Митрополитчу Катедру і обдарування його титулом Архiepіскопа Київ-

ського і Переяславського. Після цього, згідно з ухвалою Собору, Владика Метислав підніс до сану архиєпископа Мельбурнського в Австралії Владика Доната, а митр. протоієрей Д. Бурка до сану протопресвітера.

Після Служби Божої, в готелі „Басріше Гоф" відбувся багаточисельний бенкет, участь в якому взяли всі учасники Собору та численні репрезентанти українських наукових громадських і політичних установ, як і представники німецьких церковних, наукових та урядових установ Баварії.

Реасумуючи, можна ствердити, що цей Надзвичайний Собор УАПЦ відбувся в істинній підкресленні єдності його учасників, які цілісним єдністю виявили велике зрозуміння до потреб своєї Церкви.

Домагається здійснення прав про суверенність УССР

У поширюваному в Україні «Відкритому листі» до членів рад депутатів трудящих в УРСР Антон Коваль виступав з конкретними пропозиціями проведення основних змін у сучасному державно-правному становищі українського народу, в першу чергу здійснення права про державну суверенність УССР, зокрема створення міністерства оборони УССР, якому „були б підпорядковані військові з'єднання збройних сил ССР, що формуються з населення України", як також права на існування різних рівноправних партій.

У своєму листі з квітня 1969 року А. Коваль ставить низку пропозицій, що стосуються різних ділянок економічного, державного і громадського життя. В ділянці економіки він вимагає збільшити виробництво товарів першої потреби, розбудовувати для цього легку промисловість, підвищити заробітну платню робітників, колгоспників, як також погано опла-

чуваної частини інтелігенції, дати право селянам вільно виходити з колгоспів й орендувати землю. В ділянці державно-правній він вимагає, крім створення окремого міністерства оборони, припинити концентрування головних міністерств у Москві, передати фактичне керівництво державного і господарського життя урядові УССР, ліквідувати Комітет державної безпеки й обмежити владу міліції, створити окремий конституційний суд, що вирішуватиме питання згідності видаваних урядом законів з конституцією, приймав би скарги громадян на порушення їхніх громадських прав, і вкінці підготувати проєкти нової конституції ССР та УСР і подати їх на загальне обговорення і референдум.

У ділянці політичних прав автор «Відкритого листа» вимагає звільнення всіх політичних в'язнів, засуджених за свої переконання, домагання ліквідації цензури, права належати до різних

партій тощо.

В галузі культури вимоги А. Ковалья йдуть по лінії українізації всього шкільництва УССР, привернення в силу всіх постанов про українізацію державного і громадського життя, обов'язуючих у двадцять років, припинення дискримінації української культурної спадщини, зокрема заборонених ще й досі літературних й історичних творів.

Свого листа А. Коваль закінчує вимогою надати всі права національних меншостей мільйонам українців, які живуть у РСФСР та в інших союзських республіках, забезпечуючи водночас всі права національних меншостей у самій Україні, в тому поляків, жидів, греків, мадярів та інших.

Повний текст «Відкритого листа» А. Ковалья, за повідомленням пресової служби ЗП УГВР, буде опублікований найближчим часом у мюнхенському журналі «Сучасність».

From these arrests came many documents now available in the West detailing the secret police's abuse of constitutional rights and charging illegality of political imprisonments.

Koval wanted the Ukrainian Republic, the most industrialized and one of the richest agricultural regions of the Soviet Union, to control its own economy.

Republic funds should not be used to pay party officials, wages for high jobs should not be secret, and the gap between highest and lowest wages should be reduced, Koval said. Despite the theoretical equality of communism, the Soviet Union has a wider percentage gap in wages than Western countries.

The open letter called for the release of the thousands of people who Koval said were imprisoned "because they expressed and disseminated their political, philosophical or religious convictions." He argued that some of the articles in the criminal code under which they had been sentenced violated the Soviet constitution.

"Persons guilty of committing monstrous crimes during the personality cult period should be prosecuted," Koval said with reference to Stalin's rule. Leonid I. Brezhnev, now the Soviet Union's top leader, was a deputy of Khrushchev in the Ukraine during that period.

Among lesser points mentioned by Koval was a call to deprive government and party officials of their special rights and privileges. He mentioned special stores with goods unavailable to the general public and special medical clinics which provide better care than most Ukrainians get.

Eleanor Roosevelt

Sweden awards world scientists the Nobel Prize for their outstanding achievements.

П. О. Недбайло

Prof. Petro Nedbaylo

RECENT EVENT

The General Assembly of the United Nations awarded the international prize for an outstanding contribution to the protection of basic human liberties and rights to Prof. Petro Nedbaylo of Kiev University.

[Five other prizes were awarded: to Manuel Bianchi (Chile), Rene Kassen (France), Albert Lutuli (Republic of South Africa), Eleanor Roosevelt (U.S.A), Mehrangiz Manchehriyan (Iran).]

UKRAINE'S U.N. RESOLUTION PASSED

The United Nations Human Rights Commission has passed a resolution condemning nazism, apartheid and similar misanthropic ideologies which are based on racial hatred and terror. The resolution, which was presented by the Ukraine's delegation calls on all states to take immediate and effective measures for outlawing all groups and organizations which preach nazi propaganda, apartheid and other forms of racial discrimination.

The resolution was adopted with a majority of 25 votes. The four states abstaining were Great Britain, Italy, New Zealand and the United States of America. The Soviet Union's representative underlined the utmost urgency of the situation in view of the rebirth of nazism in the Federal Republic of Germany.

NATO, whose task is to defend the human rights of the Captive Nations, awarded its highest peace prize to Peter Nedbaylo, professor at the University of Kiev and supporter of the crimes of Kremlin imperialism. He is also a fawner of Moscow. Does this mean that NATO has become a satellite of the Kremlin?...

1968 Nobel PEACE PRIZE GOES TO FRENCH JURIST Rene Cassin

Україна і ООН

Голова американської делегації в Об'єднаних Націях Чарлз Пост започаткував кампанію за реформу практикованого дотепер рівності голосів усіх держав-членів цієї організації. Проблема полягає в тому, що як великі держави, так і малі, мають на форумі Генеральної Асамблеї по одному голосові. Таким чином, група малих країн легко може переголосувати ті кілька великих країн, які є провідними у світі якщо не в політичному чи мілітарному, то в економічному аспекті. Ініціатори цієї реформи вважають, що реалізація ідеалістичного побажання рівності голосів всіх країн була б можливою, коли б наш світ не був розділений на світ свободи і світ диктатури-рабства. Досить Москві з її трьома голосами в ООН — з голосами СРСР, УРСР та ВРСР — і з її країнами-сателітами змобілізувати ще кільканадцять „нейтралістів", і вона зможе забезпечити собі перемогу в кожному голосуванні. Абсурдність такої практики особливо виразно виражається з того факту, що З'єднані Стати Америки мають в ООН лише один голос.

„Дейлі Ньюз" з 21 серпня, що виходить у Нью Йорку, частково обвинувачує в цьому през. Рузвелта, який погодився на пропозицію Сталіна, щоб СРСР мав три голоси в Генеральній Асамблеї ООН. Цей щоденник, відомий своїм позитивним наставленням до проблеми визволення поневолених націй, заперечує, щоб колоніальна Україна і Білорусь мали право голосу на форумі ООН, бо вони є лише додатковими голосами для імперіалістичної Росії.

Немає сумніву, що Україні належать в ООН рівноправні місце і голос. Очевидно, реформа потрібна, але тільки по тій лінії, щоб Україна в ООН не була підголоском Москви, але мала свій незалежний голос. Як уже інформовано, Державний Центр Української Народної Республіки звернувся в цій справі до генерального секретаря ООН У Танга. Реформаторські тенденції голови американської делегації треба обов'язково використати для популяризації такої концепції.

Ukrainian Patriots in Russian Concentration Camps

Чим прислужився П. Недбайло?

Петро Омелянович Недбайло очолював в Теграні делегацію з УРСР на Міжнародну конференцію прав людини. Він там всеціло підтримував представництво СРСР і його політику та захищав інтереси советської делегації, а не інтереси українського народу. Проф. Недбайло не допускав жодного голосу, який порушував би справу русифікації та репресій в Україні, переслідувань і арештів, вивозів та поневолення.

5 грудня сталася несподіванка в ООН. Голова асамблеї ООН Емілію Арнас подав до відома прізвища осіб, яким присуджено премії „за видатні заслуги в області прав людини". Посмертно присуджено премію Елеонорі Рузвельт і південноафриканському тубильному провідникові Альбертові Лутулі. З живих признано премії: видатному французькому

юристові проф. Рене Кассен, лауреатові Нобелівської премії миру д-р Мануелі Бічі (Чиле), жінці Мехрангиз Манучеріян з Ірану та проф. Петрові Ом. Недбайлові (УРСР).

Призначення премії П. Недбайлові викликало в ООН загальне порушення і протести в міжнародних колах. Деякі особи викривають роллю Недбайла, яку він зіграв у переслідуванні української інтелігенції. Недбайло не став на захист прав людини в Україні. Жидівська організація Бней Брит, яка веде боротьбу з дискримінацією жидів, відмітила, що П. Недбайло придбав „славу", коли безстыдно боронив антисемітську книгу Кичка, яку, за дорученням з Москви, видало в УРСР.

Вони скривають свою жахливу дійсність

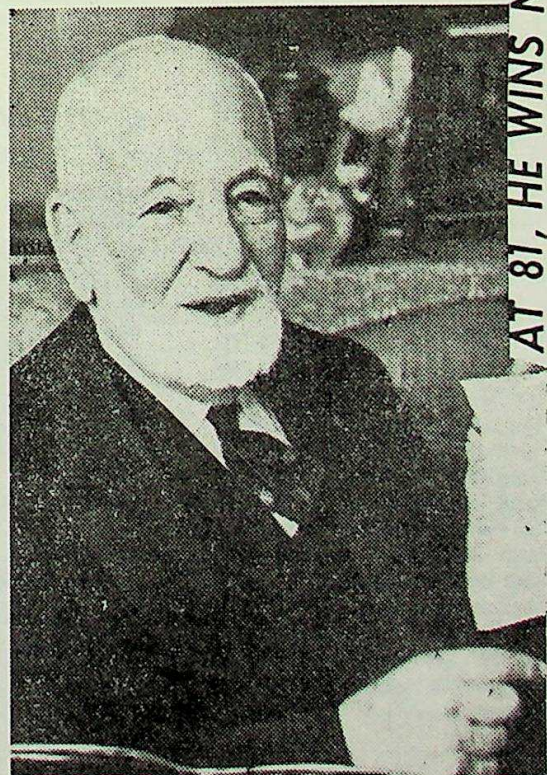
(г) Сучасні письменники в СРСР демаскують жахливу советську дійсність. Був час, коли Елеонора Рузвельт, вдова президента ЗСА, вирішила поїхати в Москву, щоб перевірити життя советських в'язнів. Вона відвідала камеру ч. 72 у тюрмі Бутирка і була повністю задоволена з методи перевиховання в'язнів.

Але пані Рузвельт не знала того, що вночі (напередодні її відвідин) московські большевики цілком переінакшили камеру ч. 72. Вони подбали про те, щоб в'язні були добре викупані, підголені й як слід одягнені. При тому залишили в камері лише третину в'язнів. Після від'їзду Елеонори Рузвельт камера отримала свій попередній вигляд і в'язні теж.

На вулицях Москви давніше можна було побачити автомашини помаловані сірою й чорною фарбами. Тепер — ні. Тепер авто, в яких перевозять арештованих людей до тюрм, розмальовані веселими, голубими кольорами. На них видніють написи: хліб, м'ясо — російською, німецькою та англійською мовами. Закордонні кореспонденти, побачивши на вулицях Москви велику кількість голубих авто пишуть у своїх нотатниках про надзвичайно добре забезпечення міста споживчими продуктами.

Треба знати, що під час другої світової війни Сталін створив так-

тичний і закордонний фасад, відновивши релігійне життя. Він створив святий синод, щоб таким чином покласти край закордонній пропаганді про гноблення релігії в СРСР. Це мало розбудити прихильність у деяких політиків до червоної імперії. Насправді нічого не змінилося у ставленні большевиків до релігії. Боротьба проти релігії — це у них, згідно з вимогою Леніна, закон.

In his Paris home, René Cassin

AT 81, HE WINS NOBEL PEACE PRIZE

СОВЕТСЬКИЙ КОМУНІЗМ У ВІДСТУПІ

Петро Леонідович Капиця (УРЕ пише його прізвище як Капіца!) це відомий у наукових колах Заходу фізик, член багатьох закордонних наукових установ і товариств. Він народився 1894 р. у Кронштадті. Від 1921 до 1934 р. навчався і працював науково в Лондоні, Вел. Британії. З 1929 р. він член Лондонського королівського товариства, з 1946 р. Датської АН і Національної АН США.

На доручення Сталіна в 1934 р. Капиці було заборонено повернутися до Лондону. 1946 р. він попав у конфлікт з сов. урядом і був відсунений від науко-

вої праці. Згодом його реабілітували, бо Капиця був їм потрібний в плані виготовлення ядерної зброї, передусім атомової бомби.

Як виявили поцейбічні пресові джерела, нещодавно з докладом на засіданні президії Академії наук СС СР виступив Петро Л. Капиця, скритикувавши комуністичну доктрину як наскрізь відсталу, реакційну. Він ствердив, що советська ідеологія лишається позаду ідеологічного розвитку в світі і тому не може конкурувати із сучасними ідеологічними системами та не має ніякого впливу на них.

Далі Капиця ствердив, що з огляду на свою відсталість, советська ідеологія перебуває в перманентній ізоляції. З цієї причини вона не може бути фактором у боротьбі двох систем. У цій боротьбі, що ведеться в ділянках політичній, економічній, культурній та ідеологічній, СС СР є нарівні із своїм головним опонентом США в ділянці політики й культури. Частинно СССР відстає в ділянці економіки, голов-но в технологічному розвитку, і цілком відстає в ділянці ідеології. Советські ідеологи навіть добре не знають, що в цій ділянці діється в світі, а коли їм навіть дещо відомо, то вони того, що діється, не розуміють.

Особливо гостро критикував Капиця советських ідеологів за брак розуміння для революційного руху молоді в світі. Цей рух проф. Капиця рекомендував, як боротьбу ідейної молоді за революційні зміни в капіталістичній системі. Не розуміючи ідейних підстав цього руху, сов. ідеологи трактують його теоретика, проф. Маркюза як „троцькіста“, а сам рух, як „романтичний анахронізм“.

Correction of a Moscow lie. Dr. Peter Kapycia is Ukrainian, not Russian. He is a renowned physicist not only in the Soviet Union, but also in the Free World. Above are two photographs of him, in one of which he wears an embroidered shirt.

Strongest weight lifter in the world is Leonid Zhabotinsky, a Ukrainian from Kiev. Moscow constantly presents him in the Free World as a Russian, and journalists of the Western world continue spreading this false information.

PYOTR KAPITSA WINS NIELS BOHR MEDAL

The Niels Bohr Gold Medal has been awarded to Academician Pyotr Kapitsa. The medal bearing the name of the great Danish physicist is conferred by the Danish Engineering Society on scientists and engineers anywhere in the world for important contributions to the development of nuclear physics and its practical application for peaceful purposes. It was established in 1955 on the occasion of Niels Bohr's seventieth birthday. (Left to right: Mstislav Keldysh, President of the USSR Academy of Sciences; Pyotr Kapitsa; Paul Malmstrom, president of the Danish Engineering Society.)

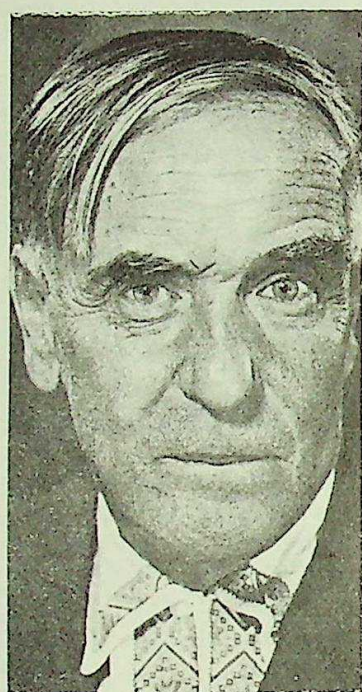
а навіть, „троцькізм“ чи „маоїзм“. Тимчасом, це тільки через свою відсталість сов. ідеологія не має і не може мати ніякого впливу на цей рух. Вона могла б мати, якщо б сов.

ідеологи могли зрозуміти духа сучасної епохи і сили, що діють в сучасному світі. Їх не можна зрозуміти, коли культивується перестарілі догми і схеми. „Марксизм не догма“, повчав проф. Капиця, „але керівництво до дії“, і рекомендував сов. ідеологам швидко ліквідувати свою відсталість. Вона є важким гальмом у боротьбі за комунізм.

Капиця, українського походження науковець, не є членом комуністичної партії. Якщо б було інакше, то УРЕ зразу це відноувало б. Англійське видання про наукових діячів відноувало прізвище Капиці і подало його великий знімок у вишній сорочці. Це свідство його духового пов'язання з українським народом, незважаючи на його місце народження і студії.

Aided Steel Industry

Dr. Kapitsa's early work in physics was on the behavior of materials in extremely strong magnetic fields and at very low temperatures. His development of a simple and inexpensive way to extract oxygen from the atmosphere for use in blast furnaces is said to have been a

Dr. Petro Kapycia

East-West cooperation a prime concern.
—Д-р Петро Капиця—
Dr. Petro Kapycia

THE NEW YORK TIMES, MONDAY, AUGUST 18, 1969

'Captive' Soviet Physicist Will Tour U.S. in Fall

By WALTER SULLIVAN

Dr. Pyotr L. Kapitsa, the Soviet physicist long considered a virtual captive within his own country, will visit the United States in the fall.

It is expected that he will be accompanied by a Soviet official on his visits to half a dozen American universities. Dr. Kapitsa's wife is also scheduled to join him on the tour.

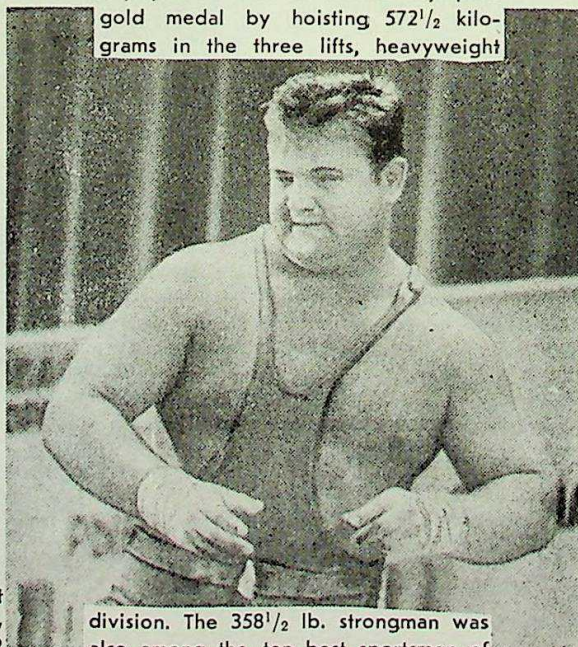
Dr. Kapitsa, having established himself as one of the Soviet Union's most distinguished physicists, has become at the age of 75 an outspoken enemy of scientific, political and artistic orthodoxy.

He first became known in the nineteen-twenties as an outstanding student at Cambridge University. In 1929, at the age of 35, he was elected a full member of Britain's Royal Society, the first foreigner in 200 years to be so honored.

For the fifth time running the list was headed by 30-year-old Kievite, Leonid Zhabotinsky. At the Mexico

THE WORLD'S STRONGEST MAN

Olympics he won his second Olympic's gold medal by hoisting 572½ kilograms in the three lifts, heavyweight

division. The 358½ lb. strongman was also among the ten best sportsmen of the Soviet Union and Europe.

Serving the Soviet Union

It was in 1934, on one of his periodic visits to the Soviet Union, that he was denied an exit visa. Stalin reportedly felt that Dr. Kapitsa's talents should serve the Soviet Union.

In the final years of the Stalin era, Dr. Kapitsa fell out of favor. He was dismissed as head of the Institute of Physical Problems in Moscow and disappeared from public view. Only after Stalin's death was he reinstated as head of the institute, which became a center for Soviet physicists and mathematicians.

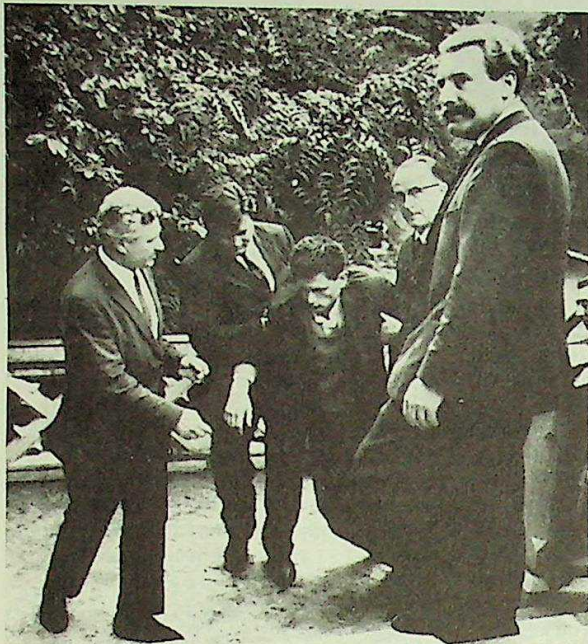
On his tour of American universities in early October, Dr. Kapitsa will visit Harvard, Cornell, Stanford and the California Institute of Technology. In addition, he is scheduled to visit the National Academy of Sciences in Washington and Rockefeller University in New York. He will reportedly be accompanied by a member of the foreign section of the Soviet Academy of Sciences.

The visit has come about on Dr. Kapitsa's own initiative after he was forced to decline a series of invitations from American institutions. Some months ago, he let it be known that he would be in Canada in September to deliver a lecture at the University of Alberta and that he would like to visit the United States if possible.

BRITAIN:

Mistaken Identity

The whole episode might have been drawn from one of the funnier works of Gilbert and Sullivan had not the central figure been so plainly pitiful. But while two governments piled ineptitude upon confusion, the sad, sick man called Vladimir Tkachenko remained lost in a nightmare world of his own, never comprehending the uproar he had caused. And

Associated Newspapers Ltd.

Tkachenko: Worse off than before

long after Tkachenko was finally dragged offstage, glassy-eyed, sallow-faced and even sicker than before, a shouting match continued to rage between British and Soviet officials—all of whom insisted that their only desire had been to help him.

The fiasco began before dawn one morning two weeks ago. Tkachenko, a brilliant, 25-year-old Soviet physicist who had been studying in England, was staying at London's Westland Hotel with his wife, Galina, who had come over from Moscow a few days before for a brief visit. Until then, Tkachenko, according to his British colleagues, had seemed a happy man, though shy and introverted. But abruptly, something plunged him into a psychotic state. "About 4 a.m.," recalls the manager of the Westland, "I heard a thump from room 10 and a lot of thuds. Then a man came down the stairs, two and three steps at a time. It was Tkachenko." Disheveled and visibly disturbed, he plunged out into the street with a distraught Galina at his heels.

A few hours later, the two showed up at the nearby Soviet Embassy where Tkachenko announced that he wanted to return to Moscow. "But during the conversation," the Soviet mission stated, "he behaved rather strangely. For example, he suddenly asked someone to confirm that the woman with him was his wife." Finally, according to the Russians, he left the embassy, "after telling the man at the door that it was not the Soviet Embassy at all."

Fearful that Tkachenko might injure himself, Soviet officials promptly chased him down, hauled him into a car and brought him back to the embassy, where a doctor gave him a sedative frequently used in the treatment of schizophrenia. Then, he was taken to Heathrow Airport and bundled aboard a Soviet airliner

boon to the Soviet steel industry. It won him a number of honors.

In 1955, he was put in charge of a committee responsible for building the first earth satellite. Sputnik I was launched two years later.

In his public statements, Dr. Kapitsa has shown himself to

be loyal to Communist ideals but concerned that Soviet ideology has, in his view, failed to adjust to changing times and conditions. This was the theme of a speech he made to the Presidium of the Soviet Academy of Sciences last February. The text of his speech was published in Moscow May 27.

Ця фотографія представляє найкраще, як "добровільно" повертається д-р В. Ткаченко до Советського Союзу. Д-ра В. Ткаченка з опущеною головою і руками та з підкошеними ногами волочуть насильно назад до советської амбасад.

Newsweek

THE MAGAZINE OF NEWS SIGNIFICANCE

Newsweek, October 2, 1967

about to depart for Moscow.

In the meantime, however, bystanders who had seen the struggling Tkachenko hauled into the Russians' car, had reported the "kidnaping" to Scotland Yard. And before the Russian jet could take off, a clutch of British police and immigration officials swarmed aboard it.

Rebuke: For ninety minutes, British and Russian officials hotly debated possession of Tkachenko's person. "This plane will not leave until we get him off," warned a British immigration inspector, "and we will enforce this with violence if necessary." In the end, after a bit of a scuffle, the British won. Carting the hapless Tkachenko off to a hospital, they announced that he had said he did not want to return to Moscow at all and had received the sedative injection against his will. And next day, the Foreign Office formally rebuked the

Soviet Embassy for "lawless and outrageous" conduct.

But 44 hours later, while still under the care of British doctors, Tkachenko changed his tune. He did indeed wish to return to Russia, he declared. And so, three days after it all began, he was half-dragged, half-carried aboard a Soviet plane, obviously unaware of his tumultuous surroundings.

Long after his departure, the recriminations echoed. An embarrassed British Foreign Office, though plainly haunted by memories of past Soviet kidnappings, took the line that the Russians had failed to follow established procedures for expediting the departure of a sick person. The Soviets countered by accusing Britain of "anti-humanitarian actions" and of seeking somehow to "intimidate and blackmail" Tkachenko.

SUNDAY TELEGRAPH

LONDON.

August 3, 1969

One who didn't get away . . . Vladimir Tkachenko, drugged and bewildered, at London Airport in 1957.

CHICAGO TRIBUNE,

OCTOBER 7, 1967

SOVIET ATOM EXPERT ASKS CANADA HOME

Says He Will Not Return to Kiev

EDMONTON, Alta., Oct. 6 (AP)—A prominent Soviet nuclear scientist has defected to Canada, saying he can find academic and political freedom in this country.

Dr. Boris Dotsenko, 41, former chief nuclear scientist at the Ukrainian Academy of Sciences in Kiev, announced his decision in an interview last night.

He said that after "much soul-searching" he decided to apply for permanent residence status. He came to the University of Alberta a year ago on a research grant.

Reds Want Practical Uses

His field is abstract nuclear theory and he said in the Soviet Union he found too much emphasis on research that had some immediate practical effect, too much "do what you are told."

"The main point is that I am a scientist and in the conditions here in Canada I can work far more effectively," he said. "There is far more, well, I am not afraid to use the word, there is a far more democratic approach here."

Dotsenko said he applied two months ago to the Cana-

Dr. Boris Dotsenko

д-р Борис Доценко

dian government and was granted a one year extension of his stay. After that the government will decide on his permanent status. Since the application, he added, he had been visited by two members of the Soviet embassy in Ottawa.

Resists Soviet Persuasion

"They tried hard to persuade me to go back," he related. "They said I would be safe in the Soviet Union and that eventually I would go back. I told them I was staying here. I would not go back to the Soviet Union, that's for sure."

He said that at the University of Alberta's research center "You can do research as you wish. You are more free in choosing your way."

"As a famous scientist, Niels Bohr, once said, you need to have some crazy ideas sometimes," Dotsenko remarked. "These are not appreciated in the Soviet Union. They don't care much about pure theory."

Bohr, the late Danish physicist, won the Nobel prize in physics in 1922 for research into the structure of the atom.

Likes Political Freedom

Apart from his professional reasons for defecting, Dotsenko said there were political reasons, adding: "The political system of Canada is more in accord with my own thinking."

The Soviet scientist was interviewed by the Canadian press at the home of Dr. J. T. Sample, head of the University of Alberta physics department.

He declined to say whether he had left any of his family behind in the Soviet Union but said there were no complications in this connection.

Д-р Борис Доценко вибрав свободу і живе в Канаді як людина без батьківщини

Словнайф, Північно-західні території в Канаді. — Щоденник „Нью Йорк Таймс” приносить вістку про 42-річного нуклеарного фізика українця д-ра Бориса Доценка, який два роки тому вибрав свободу в Канаді, де він працював в Альбертському університеті як вимінний професор, зрікся советського громадянства, відославши свій паспорт советському консулятові. Коли скінчилася його праця в університеті Альберті в Едмонтоні, не було 1968 року жадного вільного місця для українського науковця в університетах Канади, і він пішов працювати до гайскулу (се-

редньої школи) в підарктичну околицю до містечка Словнайф, що має 6,000 мешканців. Влітку ц.р. кінчається однорічний дозвіл на перебування в Канаді, і українське, який вибрав свободу, побоюється, чи канадський уряд продовжить йому дозвіл на побут у вільній країні, бо советська влада натискає на канадський й американський уряди, щоб не підтримували політичних втікачів із СРСР. Д-р Доценко дуже люблений місцевую людиною, батьки хвалять його, як учителя біології й фізики. Він не має жадних зв'язків із дружиною й 7-річною донечкою, які живуть в Києві, 11

Полевой называет Кузнецова предателем

МОСКВА. — Борис М. Полевой, главный редактор журнала „Юность“, до складу якої входив найновіший утікач із СРСР, Анатолій Кузнецов, автор повістей „Бабин Яр“ і „Вогонь“, назвав Кузнецова найогиднішим предателем, який будь-коли був. Полевой закинув Кузнецову, що він не тільки покинув жінку й дитину, але й залишив вагітною ще іншу жінку. Напад свій на Кузнецова Полевой помістив у московській „Літературній Газеті“.

Довідавшись про напад свого колишнього шефа, Кузнецов відповів, що на цю „мерзотну напад“ він не думає відповідати. Те, що Полевой написав, пояснював Кузнецов, він мусів написати, щоб рятувати свою шкіру. Це ж Б. М. Полевой вислав його до Лондону на „командіровку“, де він і утік.

AUGUST 6, 1959

By BERNARD GWERTZMAN
Special to The New York Times

MOSCOW, Aug. 5—Anatoly V. Kuznetsov, the Soviet writer who defected to Britain last week, was condemned tonight by his former editor for having committed “a most vile betrayal” of the Soviet Union.

Boris N. Polevoy, chief editor of Yunost magazine, said that Mr. Kuznetsov was a Judas who had tricked the magazine into sending him to Britain and who had abandoned a pregnant woman he had promised to marry after returning from Britain.

The article by Mr. Polevoy appeared in Literaturnaya Gazeta, the weekly newspaper of the Union of Writers

The newspaper also announced that on Sunday the secretariat of the Union of Writers had expelled Mr. Kuznetsov “for betrayal of the motherland, for betrayal of socialism, and for political and moral double-dealing.”

Mr. Polevoy said that when he and his colleagues first heard about the defection they could not believe it because they could not believe that the young writer was wearing “two skins”—that of a Communist and that of a traitor.

But now it is clear,” Mr. Polevoy said. “He has committed a most vile betrayal. He has gone over to the camp of the enemies of socialism, betraying all his books, all the principles that he repeatedly proclaimed himself.”

“In our world, the world of socialism, you, the former Kuznetsov, by yourself, have once and for all expunged your name from the list of Soviet and Russian writers,” he said.

“You have died forever in their eyes because our people who created the first socialist revolution in the world and who defended and held it in the greatest of wars, never will forgive such a betrayal.

“Your mother and son and the future child that will be born from a woman you promised to marry after your return from England will be ashamed of your name and the most incompatible enemies of yours for all your life remain the heroes of your best books, which you now say you have rejected.”

“You strongly miscalculated,” Mr. Anatol, Mr. Polevoy said.

V. SYMONENKO
Born and educated in the Ukrainian SSR

IDEOLOGICAL SCHISM IN THE COMMUNIST WORLD

The aim of socialism is the elimination of the fragmentation of humanity in petty states and the individualism of nations—not only the coming closer of nations to each other, but their merger or fusion.

—Lenin, 1916

The task of the Communist parties [abroad] is to support Soviet power, since the Soviet Union is the mainstay of the revolutionary movement in all countries.

—Stalin, 1925

VASYL SYMONENKO (1935—1963)

Symonenko, poet and partly prose writer, His name has become a symbol of courageous defence of Ukrainian national ideas against

As a boy, he heard the machine guns at Babi Yar.

Unprecedented Defiance. Russia's Czechoslovak invasion may, in fact, prove to be a watershed in the development of Communism that could surpass in importance the breakaways of Yugoslavia and China from what was a monolithic world organization at the close of World War II. In an unprecedented show of defiance, the great majority of the world's 88 Communist parties have refused to approve Moscow's action against Czechoslovakia. Albania, China's Adriatic ally, even seized on the occasion last week to announce its complete withdrawal from the Warsaw Pact.

A few parties, most notably the big French one, have backed off somewhat from their initial condemnation of the Soviets. The switch is not a change of mind but an effort to prevent their

own membership from splintering over the issue. But many of them now seem determined to convert Communism from an international ideology into a basis for national parties that can compete for votes without having to look over their shoulders at masters in Moscow. Says Dr. Wolfgang Abendroth, a political science professor at West Germany's Marburg University: “This use of tanks destroyed the last few threads of religious fixation that bound the parties in the West to Moscow.”

The mood of new-found independence was typified last week by Luigi Longo, the secretary-general of the Italian Communists, who form West Europe's largest Marxist party. Writing in the party newspaper, Longo bluntly accused the Soviets of resuming the cold war. He warned that his party would not attend the planned summit meeting of Communist parties in Moscow in November unless Warsaw Pact forces withdrew from Czechoslovakia. Ernst Fischer, the Austrian Communist theoretician, called for another kind of conference—one of all the West European Communists—to found “an independent and autonomous movement.”

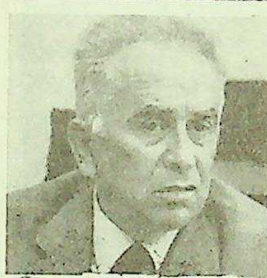
Pure Aggression. At the same time, the mood has changed markedly among Europe's old-line leftists, who in the past all too gullibly accepted Soviet outrages—such as the slaughter of the kulaks and Stalinist purges in the 1930s—as necessary if regrettable acts in the defense of Communism. Even Bertrand Russell, who normally reserves his wrath for the U.S., condemned the invasion of Czechoslovakia.

TIME, SEPTEMBER 20, 1968

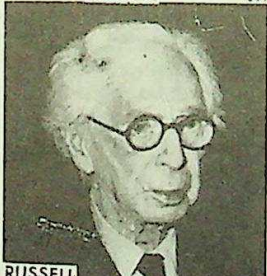
the onslaught of official communist Russian falsity and hypocrisy intended to mask Russian chauvinism and imperialism with words about “proletarian internationalism.”

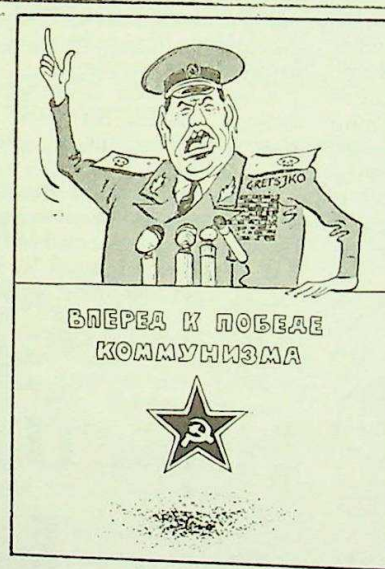
Boris N. Polevoy

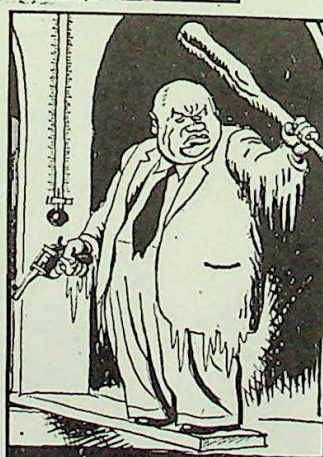
LONGO

RUSSELL

Cummings—L'Aurore

Illingworth—London Daily Mail

Sueddeutsche Zeitung

Tim—L'Espresso

“My nation exists, my nation will always exist! Nobody will scratch out my nation! All renegades and strays will disappear, And so will the hordes of conquerors-invaders!

You, bastards of satanical hangmen, Don't forget, degenerates, anywhere: My nation exists! In its hot veins The Cossack blood is pulsing and humming.”

65 РОКІВ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Як послідовно й незмінно продовжують московські червоні шовіністи русифікаційну політику царів Романових може свідчити короткий лист з 1904 року, висланий групою українських письменників до міністерства внутрішніх справ у Петербурзі в зв'язку з цензурними обмеженнями щодо друкування українською мовою. У цьому листі сказано:

"Нині діючі в Росії заборонні розпорядження майже усувають можливість користуватися українською мовою в літературі, внаслідок чого українські письменники повинні або зовсім відмовитися від своєї діяльності, або перенести її закордон. Через це народ позбавлений засобу, єдино придатного для запровадження в темні маси знання — книжки і школи рідною мовою, завдяки чому десятки років підтримуються темнота і неучтво серед народу, що губить його духовні сили і затримує економічний розвиток." Підписали лист: М. Коцюбинський, М. Лисенко, М. Старицький, І. Нечуй-Левицький, Б. Грінченко і Ганна Барвінок.

Про цей і інші виступи українських письменників широ-

ко подавалось свого часу в львівському "Літературно-Науковому Віснику". Серед листів і телеграм, що їх одержав у зв'язку з цим М. Коцюбинський, звертає увагу такий короткий лист:

"Нашадки запорожців, що втекли від царського ярма в Басарабію, селяни-українці з Молдавії засилають Вам сердечний привіт з побажанням успіхів у розпочатій Вами справі визволення від сваволі адміністрації українського письменства на користь Любої України."

Від часу написання цих документів минуло 65 років. У "суверенній" УССР ще гірше розпаношується русифікатори, ще жорстокіша цензура. Молоді українські письменники та науковці в обороні прав свого народу і своєї мови пишуть листи до того самого міністерства внутрішніх справ, але вже не в Петербурзі, а в Москві, і за це висилають їх до мордовських концтаборів.

("Вісник", Н. Й.)

РОСИНСЬКІ КОЛОНІЯЛІСТИ,
ПРИПИНІТЬ РУСИФІКАЦІЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

Леонід Новиченко.

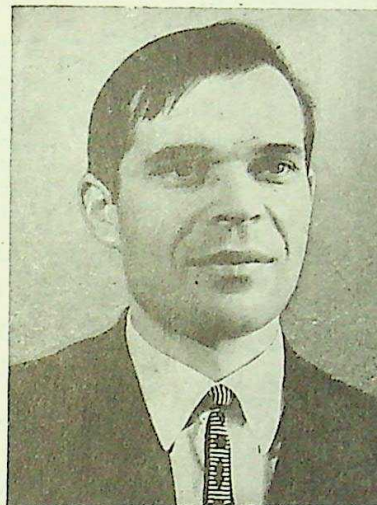
Ганна Василяшук.

Ганна Верес.

Григорій Веровка.

Анатолій Авдієвський.

Урядовий республіканський комітет по преміях імені Т. Г. Шевченка постановив присудити премії імені Т. Г. Шевченка 1968 року за видатні досягнення в галузі літератури і мистецтва:

В ГАЛУЗІ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Новиченку Леоніду Миколайовичу — за книгу літературно-критичних нарисів і портретів «Не ілюстрація — відкриття!»

В ГАЛУЗІ ОБРАЗОТВОРЧОГО МИСТЕЦТВА:

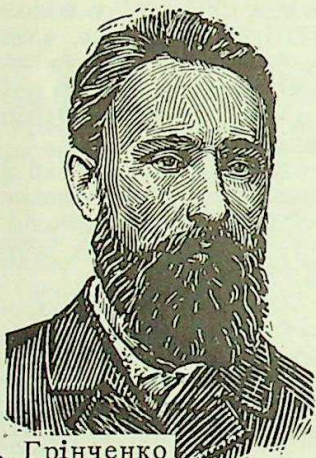
1. Василяшук Ганні Василівні та Верес Ганні Іванівні — за цикл українських народних тканих рушників, створених у 1965—1967 роках.

В ГАЛУЗІ КОНЦЕРТНО-ВИКОНАВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ:

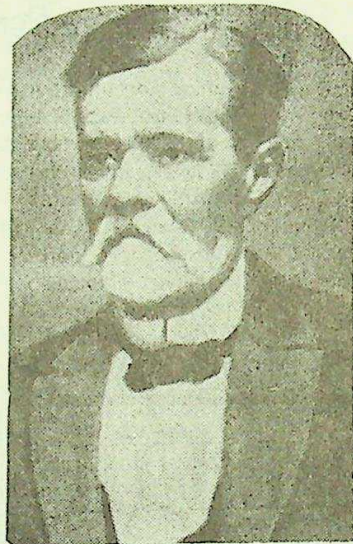
1. Веровці Григорієві Гурійовичу (посмертно) та Авдієвському Анатолієві Тимофійовичу — за створення високохудожніх концертних програм Державного заслуженого українського народного хору імені Г. Г. Веровки.

JOHN KOLASKY

Б. Грінченко

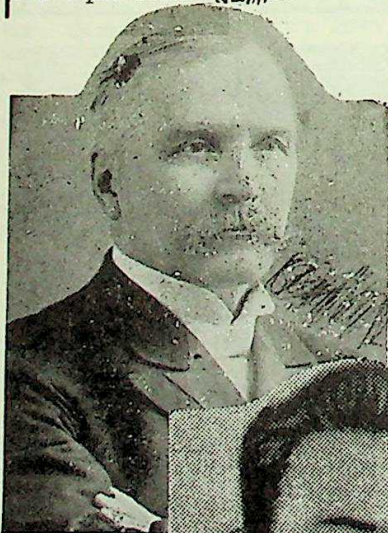

Левицький Іван Семенович (Нечуй-Левицький).

Виступи хору ім. Веровки в Парижі зустріли критичні оцінки

Париж. — Найбільш впливовий щоденник „Ле Монд“ назвав виступи українського хору ім. Веровки з Кисва під диригуванням А. Авдієвського „розчаровуючим спектаклем“: „Таке задоволення можна знайти й слухаючи платівку і дивлячись на обкладинку платівки, на якій бачимо ляльки-сувеніри... Можна спокійно сидіти вдома, бо чи ж варто виходити, щоб почути „Калінку“... Тиждень „Українське Слово“ з Парижу в числі з 20 липня опублікував два відгуки на виступи „репрезентативного хору“ з України: написану в суперлятивах Аристиди Вирети і негативну, пера п-ні Штуль. Авторка звертає увагу, що той репрезентативний хор із сучасної України співає

французам московську „Калінку“, большевицьку „Катюшу“ й подібні твори російською мовою, поєднує в танцювально-концертній частині програми українську бандуру з акордеоном та мандолінами, у стровинній пісні про Почаєвський монастир — з фальшовано текет, ніби не Божа Мати рятувала монастир, а „жозак Залізо“ і т. д. Авторка зазначає, що хор має чудові голоси і бездоганну техніку, але вдається до „дешевих ефектів“, фальшує українську народну пісню, виконує російські твори тощо. Музичний критик „Ле Монд“ Кльод Саррот писав після прослухання хору ім. Веровки: „Ми в концертній залі Плейель, але ми не на концерті!“

М. Лисенко

IVAN SVITLYCHNY

ГЕНЕРАЛ МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ ПОМЕР У МЮНХЕНІ НА 90 Р. ЖИТТЯ

Мюнхен. — Ген. шт. ген. полк. Микола Капустянський, один з найвидатніших українських старшин й активний громадсько-політичний діяч, помер тут в середу 19 лютого о год. 1:15 по пол. європейського часу. Похорони були призначені на понеділок 24 лютого ц.р.

Генерал Микола Капустянський — визначна постать не тільки українських визвольних змагань 1917-20 рр., але й пізніших часів. Народився 30 березня 1879 року в селі Чумаки, недалеко історичної Хортиці, як син священика. Вихований в козацькій традиції, змалку мав замилювання до війська, якому присвятив все своє життя. Військову службу в російській армії почав від рядовика. Як підпоручник скінчив старшинську піхотну школу в Одесі в 1904 р., брав участь у російсько-японській війні, у 1909 році вступив до Військової Академії ген. штабу у Петербурзі, яку закінчив в три роки пізніше з ступнем сотника (капітана). Коли вибухла революція в 1917 р. — він вже був підполковником генерального штабу і власником багатьох високих відзначень. В червні 1917 року зголосився на службу українській державі, — був делегатом на 3-ій Військовий з'їзд у Києві. Був начальником штабу в Першому корпусі ген. П. Скоропадського,

генеральним квартирмейстером та начальником Оперативного відділу Дієвої Армії УНР, в штабі Головного Отамана в ранзі генерал-хорунжого. На еміграції жив спершу у Варшаві, де м. і. протестував проти порушення поляками тайного військового договору з квітня 1920 року, та в 1923 р. переїхав до Франції. Від самого початку українського націоналістичного руху — включився туди й був приязний на 1-му Конгресі українських націоналістів у січні 1929 року у Відні. Був засновником Української Громади і співзасновником Українського Народного Союзу у Франції. У 1935-36 рр. перебував в Америці й Канаді, відвідавши з доповідями різні центри українського скупчення. За другої світової війни переїхав в Україну і був заступником голови Української Національної Ради у Києві. Щасливо врятувався з німецької в'язниці в Новому Санчі. На еміграції був першим керівником військового ресорту Виконавчого Органу Української Національної Ради. Був автором багатьох надзвичайно цінних військово-історичних та військовонавчальних творів: „Похід українських армій на Київ-Одесу в 1919 р.", „Політика і стратегія", „Українська збройна сила і національна революція", „Військове знання", „Війна і техника" і ін.

ГЕНЕРАЛ МИКОЛА КАПУСТЯНСЬКИЙ
у 80 років життя

У Вашингтоні, 27 квітня на 77-ому році життя помер професор д-р Роман Смаль-Стоцький. Він протягом багатьох років був головою Наукового товариства ім. Шевченка у ЗДА, членом ексекютиви УККА та багатьох інших українських установ та організацій.

Народився він у Чернівцях в родині відомого філолога Степана Смаль-Стоцького та Емілії Заревич Гімнзійні студії закінчив у Чернівцях, а потім студіював в університетах у Відні, Ляйпцігу та Мюнхені, де здобув ступінь доктора філології.

Окрім наукової праці, брав теж участь у політичному та громадському житті. Був членом Союзу визволення України у Відні в час першої світової війни, головою освітнього відділу в таборах полонених та співорганізатором Сірої та Синьої дивізії. У 1918-20 рр. він дипломатичним представником уряду Західноукраїнської Народної Республіки, а потім Української Народної Республіки в Берліні.

1923 року став надзвичайним професором Українського вільного університету в Празі, а в 1924-25 рр. був він дипломатичним

UKRAINIAN ARCHIVES
MUSEUM OF DENVER
1359 STEELE STREET
DENVER, COLORADO 80206

Skala-Starycky Dies Suddenly

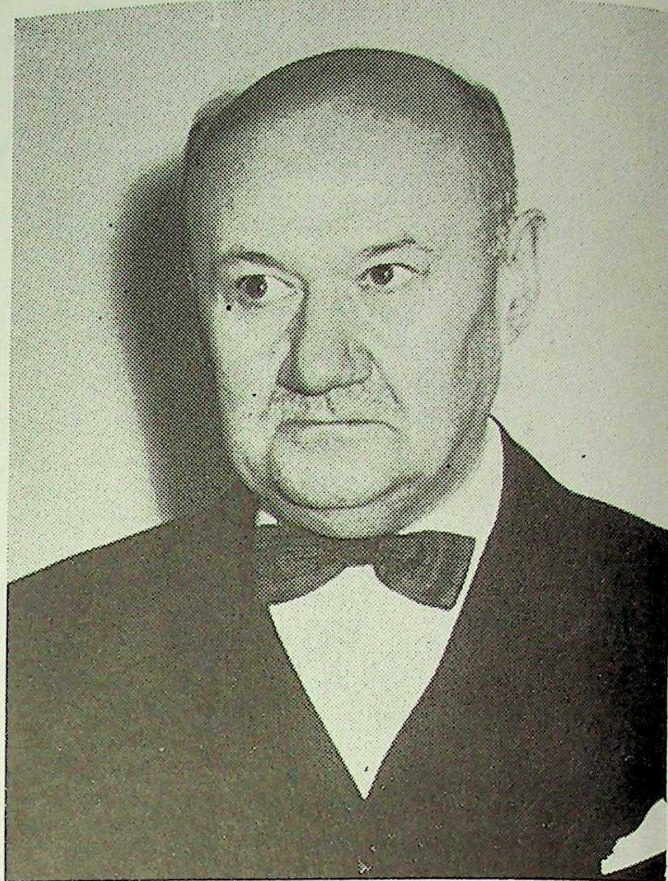
PARIS — The noted Ukrainian operatic tenor Miro Skala-Starycky died here suddenly en route from a concert on February 17.

Starycky, a native of Western Ukraine, studied voice at the famed M. Lysenko Musical Institute in Lviv, and in Vienna and Salzburg. In 1946 he emigrated to Paris, where he was engaged as a lyric tenor with the Paris Opera. Starycky appeared with the famed "La Comique" Opera, as well as with the opera companies of Loulose, Madrid and London.

The noted tenor also made frequent appearances in Ukrainian concerts and operas.

Starycky was married to the late singer Eugenia Lasowska Starycka, and in recent months had been making plans to emigrate to his wife's family in the United States. He hoped to open a school of vocal training here.

На пошанування пам'яті проф. Р. Смаль-Стоцького

Роман Смаль-Стоцький

Лондонського та Кембриджського університетів. Потім аж до вибуху війни був звичайним професором Варшавського університету, працюючи водночас як редактор видань Українського Наукового Інституту у Варшаві. Брав водночас участь у політичній діяльності екзильного уряду УНР, де займав різні високі пости.

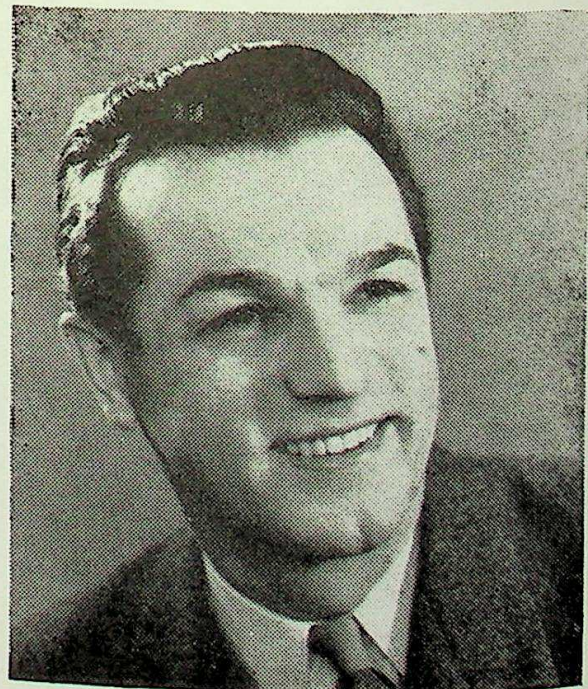
1934 року був іменований дійсним членом НТШ.

1947 року, прибувши до ЗДА, став професором Маркетського університету в Мілвокі, Віск. Брав теж ді-

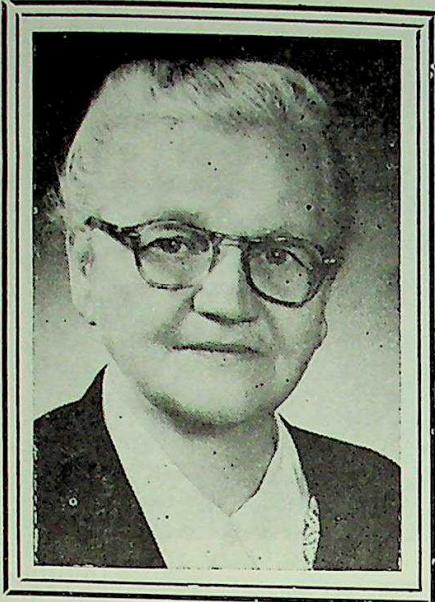
яльну участь у суспільно-громадському житті в ЗДА, де від 1955 р. був головою НТШ, а від 1951 р. членом ексекютиви УККА та головою комітету будови пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні.

Полишив понад 150 наукових праць, друкованих у формі окремих книжок чи статтів у наукових журналах та збірниках.

Похорон покійного відбувся 30 квітня з катедральної церкви Непорочного Зачаття в Філадельфії на український католицький цвинтар у Ленг Горн, Па.

Мирослав Скала-Старицький — оперний співак-тенор.

ПОМЕРЛА ОЛЕНА ЗАЛІЗНЯК

Президія Секретаріату Світового Конгресу Вільних Українців ділиться сумною вісткою з українським громадянством, що 12-го червня ц. р. відійшла у вічність **Олена Залізник**, член Секретаріату СКВУ і президент Світової Федерації Українських Жіночих Організацій.

Олена Залізник народилася у 1886 році у Сенечолі, Україна, у відомій священничій родині Охримовичів. Батько її, о. Юліан Охримович, був парохом у Сенечолі і брав активну участь у громадсько-церковному житті. В родині Олени було ще шість братів і три сестри. Один з її братів, Юліан Охримович, автор праці «Розвиток української політичної думки», був членом і секретарем Центральної Ради в Києві.

Олена Залізник включилася в громадське життя ще в гімназії, ставши членом Клуба українських дівчат у Львові. У 1907-8 рр. працювала в редакції жіночої газети «Мета» й була організаційною референткою Головної Управи Жіночої Громади — першого жіночого товариства в Галичині. Під час студій у Львівському університеті брала активну участь у студентському житті, належала до нелегального Комітету Української Молоді і брала участь у боротьбі за український університет у Львові. У 1912 р. розпочала свою педагогічну працю. В роки першої світової війни перебувала у Відні, де її чоловік, Микола Залізник, був одним із діячів СВУ. В 1918 р. вона жила в Гельсінках, де її чоловік був послом від УНР. На початку 20-х років була головою Українського Жіночого Союзу у Відні та з його рамені проявляла активність на міжнародному форумі. У роках 1927-39 працювала керівником жіночої кооперативи «Труд» та директором фахової дівочої школи. Одночасно брала активну участь у праці Союзу Українок. Після другої світової війни жила в Австрії, звідки переїхала до Канади на постійне поселення. Від 1957 р. сповняла обов'язки голови СФУЖО, а від 1967 — члена Секретаріату СКВУ.

Похорон відбувся в Монреалі, 16-го червня. Зі смертю Олени Залізник українська спільнота втратила визначну діячку, жертвну патріотку, яка труд усього свого життя віддала на добро української справи.

ОСТАННЯ ДОРОГА ОЛЕНИ ЗАЛІЗНЯК

У вівторок, 17 червня, численна громада Монреалю відправила бл. п. Олену Залізник, голову СФУЖО, на вічний спочинок. Жалобну Богослужбу в церкві св. Михайла відслужили о. парох І. Мончак, о. мгр. В. Бринявський, о. І. Гаврилук,

MONTREAL — The president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, Olena Zalizniak died here on June 12, 1969. She was 83.

Born in 1886 into the family of Rev. Julian Okhrymovych, pastor of Senechol, she was one of four sisters and six brothers. One brother, Julian, the author of "The Development of Ukrainian Political Thought," was a member and secretary of the Ukrainian Central Rada in Kiev.

Olena Zalizniak entered Ukrainian civic life while still a high school student in Lviv. In 1907-08 she worked on the editorial staff of the Ukrainian women's review "Meta" and was organizational chairman of the executive board of the Women's Hromada, the Ukrainian women's organization in Western Ukraine. As a student at the University of Lviv, she belonged to the illegal "Committee of Ukrainian Youth" and participated in the struggle for a Ukrainian university in Lviv.

During World War I she lived in Vienna where her husband, Mykola, was one of the leaders of the Union for the Liberation of Ukraine. In 1918 she moved to Helsinki, Finland, where her husband was a minister of the Ukrainian National Republic.

In the early 1920's Olena Zalizniak served as president of the Ukrainian Women's Union in Vienna and took part in many international meetings. From 1927-1938 she managed a Ukrainian women's cooperative "Trud" and served as the director of a girls' vocational school in Lviv. She was also active in the "Soyuz Ukrainok."

After World War II she lived briefly in Austria and later emigrated to Canada. Since 1957 she served as president of the World Federation of Ukrainian Women's Organizations, and in 1967 she was elected a member of the Secretariat of the World Congress of Free Ukrainians.

Funeral services were held on June 16, 1969, in Montreal, Quebec.

о. декан Цимбалістий, о. Ст. Коланківський, о. Я. Гайманович і о. І. Сиротинський. Проповідь виголосив о. І. Мончак.

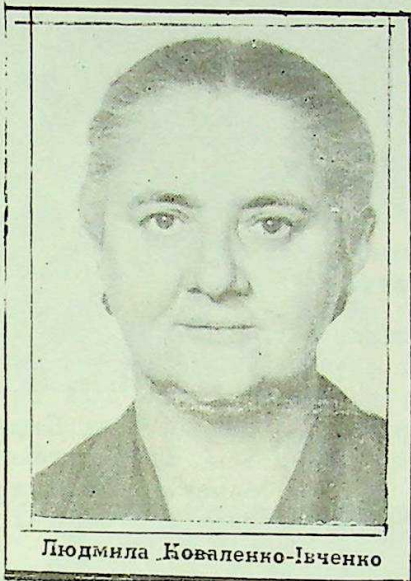
На цвинтарі промовляли над могилою: Наталія Пазунок — від СФУЖО та п-і Чайківська від місцевих жіночих організацій. СФУЖО і централі жіночих організацій були заступлені на похороні делегатками: Олена Лотоцька — перша заст. голови СФУЖО, Степанія Савчук — голова ОУК і заст. голови СФУЖО, Степанія Пушкар — голова Союзу Українок Америки, Марія Мудрик — заст. голови ЛУКЖ, п-і Я. Бринявська — заст. голови Централі ОЖ ЛВУ, Лідія Бурачинська — редакторка «Нашого Життя» з Філадельфії, Катерина Пелешок — голова Контрольної Комісії СФУЖО, Євгенія Янківська — реф. суспільної опіки СФУЖО, Наталія Пазунок — секретарка СФУЖО.

Людмила Коваленко-Івченко

1898 — 1969

У суботу, 14 червня 1969 р., померла Людмила Коваленко-Івченко — видатна українська письменниця, журналістка, перекладачка творів світової літератури, громадська діячка в Києві й на чужині, голова Комісії для справ культури при Секретаріаті Світового Конгресу Вільних Українців.

Людмила Івченко народилася 1898 року в сім'ї Коваленків в Україні. Після закінчення гімназії студіювала на історично-філологічному відділі Вищих Жіночих Курсів у Києві. Одружилася з М. Івченком, відомим українським письменником, який загинув на засланні, і під цим прізвищем увійшла в українську літературу.

Людмила Коваленко-Івченко

Писати почала з 1926 року. Перше оповідання «Кулька» появилася в журналі «Нова Громада» в Києві. Друкувалася також у журналах «Червоний шлях», «Життя і революція», «Глобус» та ін. Проте, найплідніші роки літературної праці Людмили Івченко, багатство її таланту, невичерпна енергія відкрилися повністю тільки на еміграції.

Після другої світової війни, опинившись в Німеччині, Людмила Івченко редагувала журнал «Громадянка». У 1950 р. вийшла її збірка п'єс «У часі і просторі», у 1958 р. фантастичний роман «Рік 2245», у 1957 р. збірка оповідань на реалістичні теми «Віта нова», у 1960 р. «Давні дні». У її літературному доробку є переклади Золя, Бальзака, Вольтера, Мопасана

ка — заст. голови Централі ОЖ ЛВУ, Лідія Бурачинська — редакторка «Нашого Життя» з Філадельфії, Катерина Пелешок — голова Контрольної Комісії СФУЖО, Євгенія Янківська — реф. суспільної опіки СФУЖО, Наталія Пазунок — секретарка СФУЖО.

На поминальному обіді, яким проводила п-і Б. Мельник, промовляли: о. мгр. В. Бринявський, п-і С. Савчук, п-і О. Лотоцька та п-і С. Пушкар, яка проголосила постанову управи СФУЖО про створення Пропам'ятного комітету ім. О. Залізник, щоб зібрати фонди на живий пам'ятник Покійній. Від ОЖ ЛВУ промовляла п-і Я.

та ін. Людмила Івченко авторка багатьох репортажів, фейлетонів, гуморесок та різних статей.

Громадську діяльність Людмила Івченко розпочала в Києві в 1941 р. після упадку совєтської влади, як організаторка Українського Червоного Хреста. У 1950 р. прибула до США, де включилася в громадську діяльність як член Консисторії Української Православної Церкви в США та голова Об'єднання Сестрицтв цієї Церкви.

З ентузіазмом та самопосяганням Людмила Івченко останніми роками працювала над Енциклопедією Українознавства для Молоді, друк якої саме закінчується.

Одне з останніх завдань, яке поставила перед собою Людмила Івченко, це — допомогти поставити на відповідний рівень культурне життя українців у вільному світі. Очоливши Комісію для справ культури при Секретаріаті Світового Конгресу Вільних Українців, вона вже мала готовий план праці на відтинку культури в усіх країнах українського поселення.

Пішла з життя визначна письменниця й невтомна громадська діячка, яка все своє плідне життя віддала на добро України.

Поховано покійну Людмилу Івченко в суботу, 21 червня, 1969 р. на цвинтарі Церкви-пам'ятника в Бавнд Бруку, Н. Дж., США. Похоронні відправи очолив владика архієпископ Мстислав у сослуженні численного духовенства. Покійну прощало багато друзів, приятелів, любителів її творчості та прихильників її невтомної громадської праці.

Бринявська, від Союзу Українок Канади п-і Г. Синишин, від Стрілецької Громади п. Генгало, а від усієї української громади Монреалю п. Д. Попадинець. Зворушливе було слово п. Курилів із Судбур, що були першим осідком Покійної у Канаді. Від родини подякував д-р Ю. Залізник — син Покійної.

Олена Кисілевська

СПОГАДИ ДАЛЕКИХ ЛІТ

Молебень на площі біля церкви в містечку Ободівка для вшанування Тарас Григоровича Шевченка.

Молебень відправляли православні священники. По правому боці віктаря стоїть старенький священник, а біля нього молодий. По лівому боці віктаря на підвищенні стоїть сот. Малиновський, пізніше візитатор на Лемківщині. Пор. Пура стоїть перед фронтом лівої групи посередині, із заложеною рукою військової шинелі. Брат Василя Масника, відомий кооператор Григорій Масник також служив в українській армії, помер в Чикаго.

Світлина представляє закінчення молебня і промова сот. Малиновського.

Світлив пор. Василь Пура, командант сотні скорострілів.

В. Масник

о. Мітрат А. Малиновський — бувший сот. УГА та член ОБВУ. Помер 1957 р.

Григорій Масник.

По відступі з Києва наш 8-й полк 4-ї Золочівської бригади відійшов до м. Летичева, де я перебував тиф у приміщенні цукроварні, а в місяці лютому ми відступили на південь, затримавшись в містечку Ободівка, недалеко Бершадь на Поділлі.

Наближається місяць березень, місяць народження нашого великого Кобзаря Т. Шевченка. Наша команда вирішила достойно відсвяткувати це свято 9-го березня того 1920-го року.

Підготовкою свята зайнялися старшини і стрільці. Зорганізували хор під диригентурою пор. Горбачевського.

Свято розпочалося молебнем на площі, біля церкви. Під час молебня два стрільці тримали портрет Т. Шевченка. Після молебня сотник Малиновський виголосив доповідь про значіння Т. Шевченка для нашого народу.

Того ж дня вечором відбувся концерт, на якому, крім військовиків, було дуже багато місцевих мешканців. Концерт пройшов з великим успіхом і піднесенням.

Василь Масник.

ПАМ'ЯТІ ОЛЕНИ ЗАЛІЗНЯК І ЛЮДМИЛИ ІВЧЕНКО

Шостого липня ц. р. в м. Фенікс, Арізона, заходами місцевого Відділу Союзу Українських Жінок в українській православній церкві св. Покрови відправлено панахиду за спокій душ Олени Залізняка і Людмили Івченко-визначних жінок українського руху.

Панахиду відслужив о. А. Ільїнський. А після панахиди в приміщенні парафії тієї ж церкви відбулися жалібні сходи. Сходи розпочав молитвою о. М. Горошко, настоятель укр. католицької церкви в Феніксі. Реферат про визначних жінок виголосила д-р Домна Ясінчук. Жалібні сходи відбулися з великою кількістю учасників.

РГК ІХ "ЕКРАН" Ч. 45-46, ТРАВЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1969

Композитор і педагог

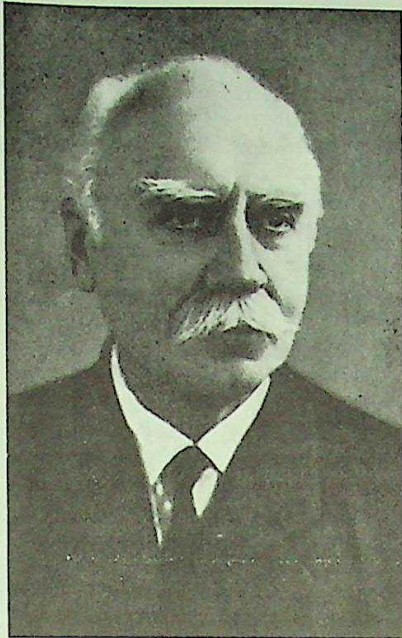
У лютому 1969 р. сповнилося 80 років життя та 60 років творчої праці видатному українському музикові, докторові мистецтвознавства, академікові, проф. Левові Миколайовичу Ревуцькому.

Лев М. Ревуцький народився 20 лютого 1889 р. в селі Іржавець, Прилуцького повіту на Полтавщині. Ще в дитячих роках він проявив незвичайне замилювання до музики і вже тоді почав вчитися гри на фортепіані. Це своє музичне школення він продовжує в роках 1903-1905 під керівництвом М. Лисенка, а в 1916 р. закінчує музичні студії по класі фортепіано у Київській консерваторії, де вчився у проф. С. Й. Короткевича та Г. К. Ходоровського, а також композиції у Р. М. Глієра. В тому ж році закінчив він теж студії на юридичному факультеті Київського університету.

Перші композиційні твори Л. Ревуцького відносяться до 1907-1912 рр. У цьому періоді музичної творчості він написав три романси, два вальси та два прелюди. В цих перших його творах ще надто помітно відбиваються впливи чужих композиторів, зокрема М. Мусоргського, та згодом, після довшого побуту в Києві Л. Ревуцький пориває з чужими впливами і все більше повертається до скарбниці української народної пісенності, з якої черпає теми для дальшої своєї музичної творчості.

Перебуваючи з 1918 р. у Прелюках, де працював як піаніст, організатор музичного життя, педагог і композитор Л. Ревуцький віддається глибшому вивченню української народної музики і під її впливом пише йому-кантату на слова Т. Шевченка «Хустина». Музика кантати характеризується глибокою змістовністю та яскравістю української національної музики, вона і досі залишилася одним з кращих творів у цьому жанрі.

З 1924 р. Л. Ревуцький працює як педагог у музично-драматичному інституті М. Лисенка, а після його реорганізації — в Київській консерваторії, керуючи катедрою теорії композиції. В роках 1926-1927 написав він один з найвидатніших своїх творів — «Другу симфонію», яку під тиском компартії мусів переробити 1940 р., за що й одержав Державну премію. До дальших

його визначних творів належить «Козачок» для симфонічної оркестри, цілий ряд великих та дрібних фортепіанних творів (сонати, концерти, прелюди тощо).

Хоч Лев Ревуцький проявив свою активність у всіх жанрах музичної творчості, та найбільших успіхів досяг він своїми фортепіанними творами, які відзначаються глибиною задуми, виразністю музичних засобів, витонченою шліфовкою деталей. Його фортепіанний твір «Пісня» є одним з найрепертуарніших творів, в якому оригінально опрацьовано риси української народної пісенності (інтонаційні, ладові та ритмічні особливості). В цьому за розміром невеликому творі помічаються досить виразно контури нового жанру, який дехто схильний називати піснею-думою, бо в ньому бачимо з одного боку жанрові ознаки історичної пісні, з другого — спорідненість з думою.

Окремою заслугою у музичній творчості композитора є утворення власного фортепіанного стилю, що викристалізувався під впливом двох могутніх джерел: набутків світового піанізму попередніх генерацій і використання елементів української народної музики. Зокрема на це друге джерело звернув особливу увагу мистець-композитор, користуючись залюбки у своїх фортепіанних творах мелізмами (форшляг, мордент, трелі), взятими з народного виконавського мистецтва, переважно з ко-

зарських дум. Причому ці мелізми це не звичайні собі прикраси, але частини мелодії, насичені певною емоційністю для викликання у слухача більшого враження.

Фортепіанний стиль Л. Ревуцького дозначається розмаїт-

**ДО 80-РІЧЧЯ
З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
Л. М. РЕВУЦЬКОГО**

Л. Ревуцький — студент Київської консерваторії (1914 р.).

не вступив до Комуністичної партії. Правда, приходилось не раз Лева Миколайовичу переживати важкі часи, зокрема в добі культу Сталіна. Приходилось йому тоді (як приходиться ще й тепер) писати на приказ штамповані, штучно емоційні, помпезні пісні та інструментальні твори, позбавлені справжнього живого почуття, як нпр.: «Пісня про Сталіна», «Партії слава», «В путь дорогу козаки» і т. п.

Та проте його заслуги для української національної музичної культури не зменшуються. Він на протязі своєї 60-літньої творчої праці дав нам не лише сотки цінних музичних творів, але й виховав сотки трудівників на полі українського музичного мистецтва. З його школи вийшли між іншими такі широко відомі в Україні і поза її межами композитори, як В. Гомоляка, М. Дремлюга, Г. Жуковський, В. Кирейко, Г. і П. Майбороди, В. Рождественський та інші. Багато з числа його учнів є сьогодні доцентами та вчителями у високих музичних заведеннях, а ще більше працюють як організатори й керівники музичного життя по різних містах України. Вони продовжують традицію своїх попередників, плекаючи й розвиваючи українське музичне мистецтво. У цьому теж заслуга Лева Миколайовича Ревуцького.

М. Ф.

ХРИСТИАНСЬКИЙ ГОЛОС

**ЧИ ВИ ВЖЕ Є ПЕРЕДПЛАТНИКОМ
"ЕКРАН" ?**

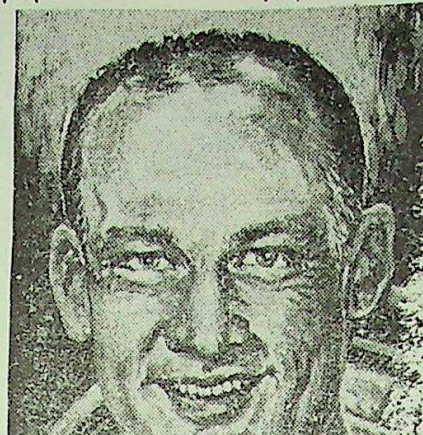
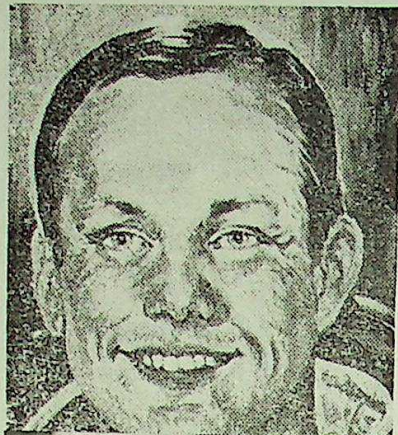

стю ритміки, а сам композитор виступає новатором у розшифровці ритмічних структур.

До музичних надбань композитора належить ще велика кількість обробок народних пісень, серед яких найбільш популярні збірки «Сонечко» — для дітей, «Галицькі пісні» та хорові обробки «Ой вінку мій», «На кладочці».

Лев М. Ревуцький це справжній український мистець, композитор, педагог. Він чи не одиницький зпоміж усіх композиторів старшої генерації, що мужньо протиставився затіям комуністичного режиму денаціоналізувати українську музику. Він теж не брав ніколи активної участі в політичному житті, ні

ПОДІЯ, ЩО РОЗПОЧАЛА НОВУ ДОБУ ЛЮДСТВА

GLENN

GRISOM

SCHIRRA

SHEPARD

SLAYTON

CARPENTER

Ready for epochal conquest of a new world are Apollo 11 astronauts (l. to r.) Neil A. Armstrong, Michael Collins and

Edwin E. Aldrin Jr. First step on the moon is set for about 1:20 a.m. Monday. (Drawings by AP artist Jack Carlton)

Простірні експерти в Москві є упевнені, що головним завданням московського сателіта без людської залози, «Луна-15», було, крім інших призначень, шпигування «Аполлона-11». Після кількох десяти облетів, цей космічний корабель впаде на поверхню Місяця, у віддалі 500 миль від місця, де осів модуль «Орел», і розбився. Московська пресова агенція ТАСС подала коротку вістку, що сателіт «Луна-15» закінчив свої польоти довкола Місяця, але промовчала, що він виконав своє завдання.

І. ДМИТРИВ

«УКРАЇНСЬКА ДУМКА»

Cosmonaut Major-General G. Berehowiy is Ukrainian, not Russian, as he is called in Russian Beregovoy.

NEWS FROM UKRAINE

HERO SPACEMAN

COOPER

Major-General Georgi Berehowiy is the latest member of the "Cosmonauts' Club." The 47-year old hero of World War II blazed a further trail to the planets in piloting the spaceship "Soyuz-3". Born and brought up in the Ukraine, G. Berehowiy was decorated with the Order of Lenin for exceptional valor in the fighting against the fascist invaders a quarter of a century ago.

Епохальність досягнення американських астронавтів вимірюється сьогодні лише кількома фактами: що вони осіли на Місяці, поборовши колосальну віддачу, що вони були на Місяці кілька годин та ходили по його поверхні, і що вони віддалилися від Місяця та щасливо причалили на Землю, привізши зі собою біля 70 ф. пилу та різномірних брил і мінералів, і що дотеперішній розвиток технологічних наук дає підстави на дальші здобутки в космосі. Всі інші, дальші та глибші виміри цього першого епохального кроку наспіють з роками, коли вже не астронавти, але науковці дослідять Місяць.

ІСТОРИЧНИЙ ПОЛІТ НА МІСЯЦЬ

Історичний політ трьох американських космонавтів на Місяць розпочався у дні 16-го липня о год. 2.32 по полудні за британським часом. В тому часі потужна ракета «Сатурн» підняла із Землі та понесла в космос корабель «Аполлон-11», у якому заложу творили командор Нейл А. Армстронг, цивільний пілот-випробувач, пілот лунарного модулю Едвін Алдрін, полковник американського летунства, і третій — Мічел Коллінс, теж полковник американського летунства.

З усіх трьох складових механічних частин цього корабля новою й цікавою річчю став лунарний модуль, прозваний «Орлом», який мав чотири ноги (одна з драбиною), мотор і збірник для палива, що становило його нижню частину, та всю потрібну для причалення й відлету апаратуру, фотографічні й телевізійні прилади, запасовий мотор та приміщення для двох осіб, що становило горішню частину модулю. Долішня частина була призначена для причалення, а горішня — для відчалення. При відчаленні ця долішня частина з ногами і драбиною залишилася на Місяці.

РЕАКЦІЯ СВІТУ

Поминаючи те, що пару сотень мільйонів людей у різних частинах земної кулі оглядали цю історичну подію за допомогою телевізорів, а ще стільки слідували за нею при допомозі радіоапаратів, майже всі чільні політичні державні діячі висловлювали особисті вітання американському уряду, астронавтам і народам за цей поважний осіг у ділянці міжпланетарних польотів та освоєння Місяця. Лише більшовицька Москва, будучи засекреченою

й діткненою перевагою американської технології та програми, промовчувала цю подію, а коли вже мусила заговорити, то сказала лише стільки, скільки дозволяли їй власні амбіції.

Очевидно, що ця мовчанка, або формального характеру короткі повідомлення ТАСС по черзі радіо, а відтак і телевізії, змушували сотні тисяч людей московської тюрми використати всі доступні закордонні радіо повідомлення.

На Заході, попри загальне зацікавлення та вдовolenня з успіху справи американських астронавтів на Місяць, появлялися масово критичні голоси, в яких не бракувало подекуди гіркої правди, і з яких пробивалася теж заздрість, або пряме невдоволення з того, що це були американці, а не москвини, які висадилися першими на Місяці. Були тут теж побоювання різних «пророків», що цей політ і наступні подібні дослідження перекреслять дотеперішні поняття про всевіт, як про твір Бога, скріплюючи тим погляди прихильників матеріалістичного світогляду. Деякою відповіддю для них було прилюдна заява космонавтів, що вони осідали на Місяці з молитвою на вустах.

ПРОФ. Б. БОЦЮРКІВ У КАРЛТОНСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

В липні 1969 р. посаду професора політичних наук і голови Комітету соведознавчих та східноєвропейських студій на Карлтонському університеті в Оттаві займе д-р Богдан Боцюрків з Едмонтону.

Проф. Боцюрків студіював в університетах Франкфуртському (Німеччина), Манітобському й Чикагському та має науковий ступінь магістра й доктора політичних наук. В своєму доробку має ряд праць, є членом багатьох міжнародних, канадських та українських наукових і громадських установ (дійсний член НТШ). Від 1956 р. проф. Б. Боцюрків був викладачем політичних наук в Албертському університеті.

Проф. Б. Боцюрків

Скрипаль Олег Криса став лавреатом на міжнародному конкурсі

Монреаль. — Скрипаль Олег Криса з України, якому 17-го червня аплодували в залі «Плайс дес Арте» в Монреалі, став лавреатом другої премії міжнародного конкурсу, що був спонзо-

рований Інтернаціональним Інститутом Музики в Канаді.

У фінальних змаганнях, що відбулися в супроводі монреальської симфонічної оркестри під диригентурою

Отта - Вернера Мілера, брав участь ще один українець Юрій Мазуревич. У 1959 році львів'янин Олег Криса став лавреатом Всеукраїнського Конкурсу музикантів — виконавців. Звання лавреата і другу премію він одержав на міжнародному конкурсі 1962 року імені Г. Венявського, в Познані. А в 1963 році Олег Криса здобув блискучу перемогу над конкурентами - фіналістами тринадцяти країн. Йому присуджено першу премію і його удостоєно високої честі: грати на скрипці володарі чарівних звуків — самого Паганіні. Повернувшись, Олег Криса концертував майже в усіх країнах Європи з великим успіхом. Був також запрошений з концертом до королівської палати в Лондоні «Бакінгем Пелес». Брав участь в світовому фестивалі музики в Гельсінках в Празі. В 1970 р. він буде виступати з концертами в ЗСА.

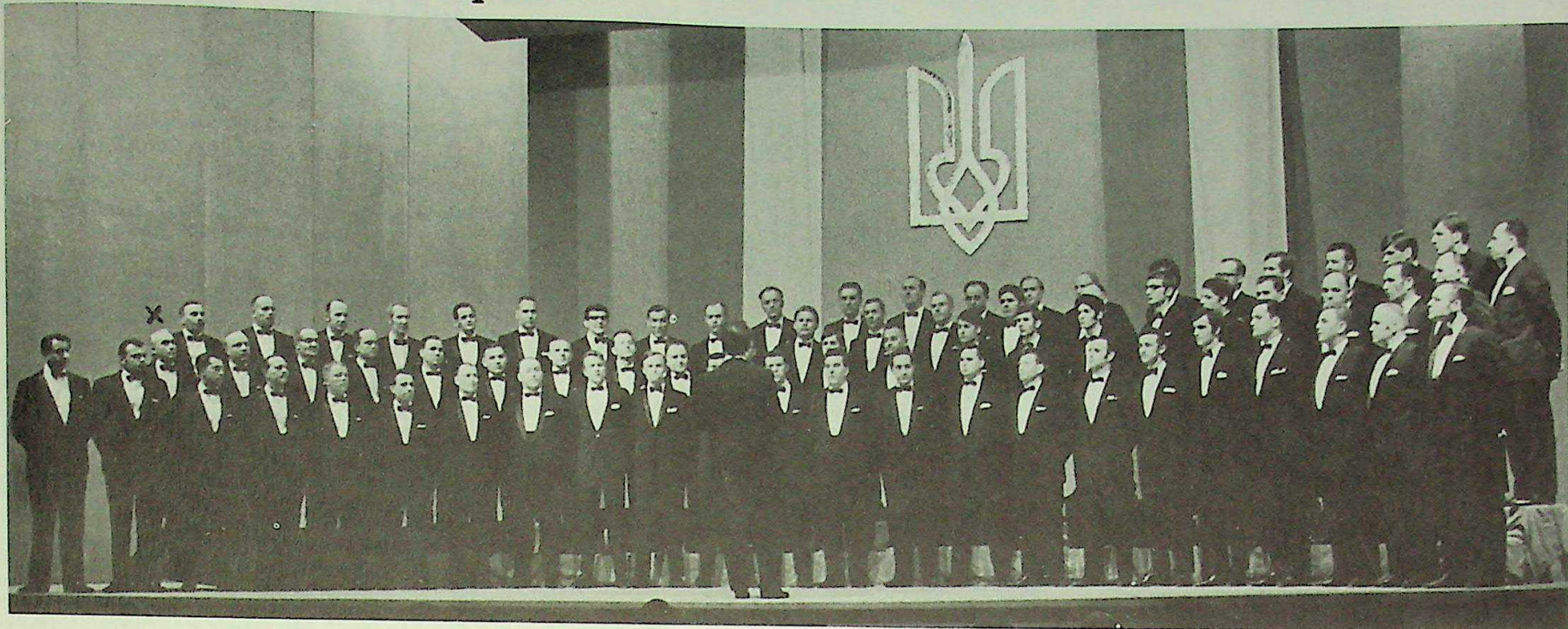

Oleg Kriza was born in the Ukraine in 1942 and began to learn the violin at the age of six, at the Lvov school of music.

In 1962 he took part in a World Festival of Music in Helsinki and in the same year was a prize-winner in the Wieniawsky competition.

In 1965 Kriza was awarded first prize at the Paganini Violin Competition in Genoa, the first Soviet artist to take part in this Competition. He has recently undertaken a highly successful tour of Scandinavia, Italy and Portugal.

„ПРОМЕТЕЙ” з Торонта

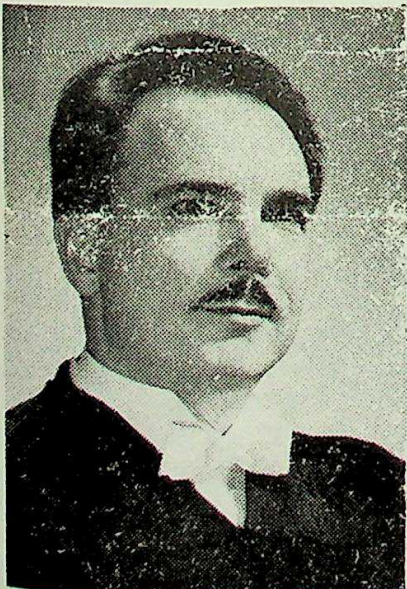

КОРОТКА ІСТОРІЯ ЧСЛОВІЧСГО ХОРУ "ПРОМЕТЕЙ"

Хор "Прометей" організовано восени 1948-го року при осередку СУМ в Торонто. Організатором і першим диригентом хору був Зенон Гнопко. Хор брав участь у багатьох імпрезах, здобуваючи перші поважні успіхи.

Весною 1954-го року мистецьке керівництво хором перебрав проф. Л. Туркевич. У тому часі "Прометей" зріс значно чисельно та підтягнув свій мистецький рівень.

Восени 1961-го року по смерті проф. Туркевича мистецьке керівництво хором перебрав відомий диригент Юрій Головка. Під його кермою "Прометей" відбув цілий ряд успішних виступів.

Диригент мгр. В. Кардаш

Весною 1963-го року диригентуру хором перебрав Ст. Гумінілович. З ним хор відбув кілька концертів у Канаді й ЗСА, здобуваючи дальші успіхи. Тут належить згадати, що С. Гумінілович був членом т-ва "Сокіл" у Коломнії.

У січні 1965-го року мистецьке керівництво хором перебрав надзвичайно талановитий і темпераментний диригент мгр. Василь Кардаш, добрий знавець музичного й хорового діла. Завдяки його наполегливій праці та жертвенності всіх співаків хор "Прометей" добився небуденних успіхів у хоровому мистецтві, доказом чого були численні прихильні рецензії з усіх місць виступів хору. Під нинішню пору наш хор пишається званням "Найкращої мистецької одиниці на Північно-Американському континенті".

За участь у святкуваннях ІОС-річчя Канади диригент та хористи "Прометей" були відзначені "Пропам'ятною медаллю". Відзначення dokonав особисто прем'єр уряду Провінції Онтеріо дост. Дж. Робартс 30-го серпня 1967-го року.

Однак, найбільшим відзначенням для нашого хору є запрошення взяти участь у святкуваннях посвячення Українського Католицького Собору св. Софії в Римі, що відбудеться 27-28-го вересня цього року.

До великих досягнень нашого хору значною мірою причинилася акомпаніаторка Марта Кравців-Барабаш, яка своїм майстерним супроводом на фортеп'яні завжди окрасувала і підносила на вищий позем наш хор.

Від початку травня 1968-го року працею хору керує Управа в такому складі: Юрій Мец-голова, Андрій Сорока-заступник, Іван Гудзовський (з помічниками Томком Курилюком і Юрієм Тарновецьким)-організаційно-адміністративний референт, Софрон Безубко-пресовий референт, Петро Сендей (з помічником Ярославом Зваричем)-господар і Богдан-Трофим Тарновський-секретар.

Для допомоги Управі обрано програмово-репертуарну раду у такому складі: Іван Пирожак, Володимир Ліщинський, Роман Тарновецький ст., Петро Мазепа, Микола Німчук, Василь Рудий та Іко Стецура.

Почесним головою хору є Михайло Галюк, довгорічний голова управи хору, а почесним членом нашого хору є дост. сенатор П. Юзик.

Славою й гордістю хору є його солісти в особах: Юрія Хомина, Володимира Ліщинського Василя Драбика, Миколи Німчука, Миколи Маскулка, Миколи Лещина, Юрія Оришкевича та Ігоря Матли-перші тенори;

У другому ряді зліва стоїть автор цього допису.

ЛЕВ ТУРКЕВИЧ

Іван Гудзовський і Петро Мазепа-другі тенори; Андрій Сорока, Антін Дербіш і Степан Гарасовський-баритони та Іван Пирожак і Степан Кривенький-баси.

Нині список хору нарахує ІОЗ прізвища.

Б. Т. Тарновський

Придніуйте
нових читачів
Складайте
на пресовий фонд

**ВСІ НА ФРОНТ
РОЗБУДОВИ „ЕКРАНУ”**

Оксана Лукашевич
"ІНСТИТУТО АЛЛЕНДЕ"
Instituto Allende

Incorporado a la Universidad de Guanajuato.
San Miguel de Allende, Gto., México.

Перебуваючи на терені Мехіка від вересня минулого року, я хочу подати кілька загальних рис цієї дивної, оригінальної, захоплюючої країни та промистецьку школу "Інституту Алленде" в Сан Мігуель де Алленде, в якій готуюся до другого свого диплому з ділянки мистецтва, а саме: "М о ф Ф. А".

Мехіко-це країна контрастів. Подорожуючи з однієї частини країни до другої, зустрічаєте зовсім відмінні краєвиди, рослини-дерева та кліматичні умови. Легкопро це переконатися, їдучи з Мехіко Сіті до Вера Круз, найбільшого портового міста в Мехіко. Обабіч дороги бачите чудові зелені долини, масивні гори "Сієрра Орієнталь", високо-рівні з вітрами, смерекові ліси, підтропічну та тропічну рослинність, яка чергується майже одна по другій. Про це переконалася я особисто, подорожуючи по Мехіко та далекому Юкатані під час своїх зимових ферій. І тоді я захоплювалася не лише дивними оригінальними краєвидами, людь-

ми, їхніми звичаями, але ще й побачила пам'ятки давно минулої культури індіанців Азтек-Толтекта археологічні розкопки в Чічен Іт'зі-Юкатані, осідку давньої культури індіанців Мая.

А місто Сан Мігуель де Алленде, де міститься мистецька школа "Інституту Алленде", здається, що належить до перлин цієї країни своїм положенням 5.000 стіп понад поземом моря, підсонням та декоративною панорамою околиці.

Це потвердив ще І542-го року францисканець Джуан де Сан Мігуель, шукаючи за найкращим місцем для заснування місійного осередку-манастиря. І це місце, де міститься згаданий манастир, носить його назву по нинішній день.

Красу цього місця ще раз потвердив у І936-му році американець-мистець Стерлінг Дікенсон.

Він поселяється в цій прегарній, мальовничій околиці, щоб мати натхнення для своєї творчості. Рівночасно він вирішує заложити тут школу для прийдешніх поко-

лінь мистців.

По двох роках його широкі задуми здійснюються. В І938-му році багата еспанська родина Кавнтів із "Ля Каналь" дарує свою чудову літню резиденцію для школи, що називається мистецькою школою "Інституту Алленде".

Уповодж терас створено мистецькі студії, робітні та галерію школи. А на просторах акра-рах садів та городів, які належали колись до тієї літньої резиденції, збудовано "Готель Інституту" та багато вигідних і модерних житлових приміщень для студентів.

Ця мистецька школа "Інституту Алленде" є інкорпорована в університеті Гванауато. Має два окремі відділи, а саме: мистецький і літературний, з яких студенти можуть робити "магістерки". І саме тому студенти цієї школи після одержання диплому займають у мистецькому світі високі позиції, часто як професори університетів.

Тому не дивно, що школа "Інституту Алленде" притягає до себе студентів, мистців, професорів з цілого світу. З Америки тут постійно живе та студіює приблизно тисяча американських письменників, композиторів, мистців та інших, що зацікавлені у мистецтві..

Умови для творчої праці у цьому мистецькому центрі є справді найкращими. Буйна напівтропічна рослинність з розкішними великими кактусами, панорама далеких гір-горбів та багато чарівних краєвидів, з погідним голубим небом та казковою тишею-спокоєм, докільля надихає людину фантастичною, творчою силою.

Шкода, що мої студії в Мехіко уже закінчуються. За кілька тижнів, одержавши диплом, залишу цю прегарну країну. Та вона все одно назавжди залишиться в моєму житті фантастичною казкою та живою дійсністю і напевне матиме вплив на мою дальшу мистецьку творчість.

Оксана Лукашевич.

Особу письменника Миколи Понеділка знає українська громада в усьому вільному світі. Знає його як письменника, сатирика, актора та незрівнянного декламатора.

У своїй творчості Микола Понеділок багатогранний, проте, на нашу думку, всі його твори, навіть гуморески, що їх годинами автор декламує напам'ять, пронизані лірикою, чуттям благородної людини.

Хто тільки раз чув декламацію Миколи Понеділка на сцені, то читаючи якубудь його новелю і не знаючи автора, побачить в ній письменника Миколу Понеділка.

Микола Понеділок навіть у його сатиричних творах лірик, що із своїм героєм безпосередньо переживає його радість чи горе.

Микола Понеділок боліє над долею свого народу і віддає би всього себе, щоб своїх братів потішити і допомогти їм перемогти "супостата" як це видається замріяному малому Корнелюкові з оповідання "Любисток на рани".

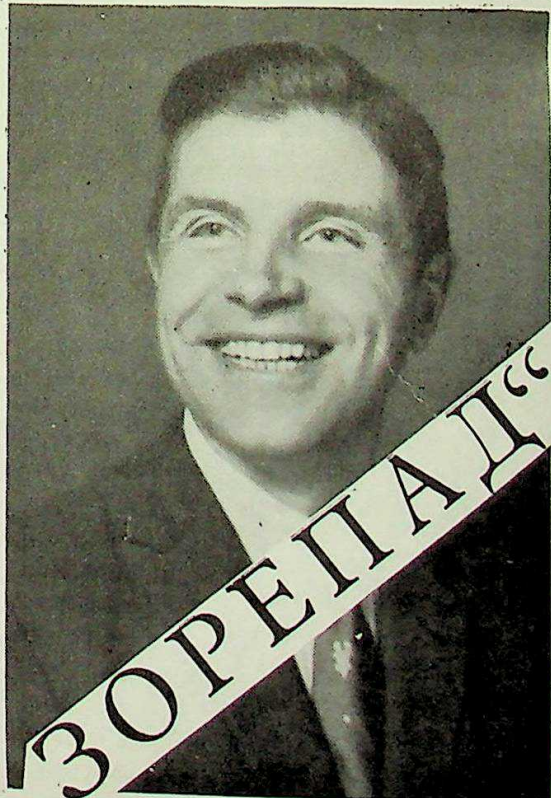
Письменник прагне, щоб авторитет і досвід старшої людини переймала молодь, щоб любила свою землю і свій народ, як показано у випадку діда і його внука у "Зорепаді". Він шукає того рідного українського ліку на недугу свого народу — "любистка на рани", щоб той народ пізнав себе і власними своїми силами "вилікувався" та став міцно на власні ноги.

У 1957 р. вийшла друком перша збірка гумористичних оповідань М. Понеділка "Вітаміни", у 1960 р. — "Соборний борщ" а в 1962 р. у видавництві "Гомін України" — збірка новел п. заг. "Говорить лише поле", що знайшла дуже позитивну оцінку збоку критики і читачів. У 1965 р. побачили світ Понеділкові "Смішні сльозини" — книжка, що поєднує в собі безжурний сміх перших двох його збірок і ліричну тугу "Поля".

Тим разом даємо в руки українського читача нову більшу збірку новел і нарисів М. Понеділка під заг. "Зорепад". Віримо, що й ця збірка знайде прихильний відгук збоку читацької громади і критики.

Герої творів Миколи Понеділка переважно наші селяни, що терплять, але не здаються і змагаються за своє майбутнє, за свою волю. Це ж найбільша і найкраща частина українського народу, що зазнала найбільшого горя з рук ворогів. Вона бореться за свою волю з вірою в повну перемогу своєї правди. Такий у загальному зміст творів М. Понеділка. А неперевершені рисунки мистця Галини Мазепи не тільки доповнюють мистецьку літературну творчість письменника, але й показують нам в образах переживання героїв новел і нарисів М. Понеділка, їх душевний настрій і прагнення.

(ІВ)

Микола Понеділок

Українці Лос Анджелесу зробили велике діло

Видання з нагоди подвійного ювілею

Понад 25 років існує організоване українське життя в Лос Анджелесі, а цього року минає також 10 років, від коли українська громада цього міста має імпозантний Народний Дім. З цієї нагоди і видано 252-сторінкову "Ювілейну Книгу УКО" Управою УКОсередку в тісній співпраці всіх існуючих у Лос Анджелесі українських організацій, установ, товариств чи об'єднань, тобто кожна організація доручила певній особі написати короткий нарис історії чи огляду праці даної організації і той матеріал передала на руки редактора, якому Управа УКО доручила зредагувати й відповідно оформити видання. У Книзі є 300 світлин, що їх подали організації або УКОсередок — ніяких приватних світлин УКО не приймав. Книга вийшла досить поважного розміру, великого формату і багатого змісту. У ній 40 розділів про працю і життя українців у Лос Анджелесі, починаючи від перших кроків наших емігрантів на Західному Побережжі.

"Ювілейна Книга УКО" — це унікальне видання, бо ні одна українська громада будь-якого американського великого міста ще не спромоглася на таке, так би мовити, соборницьке видання: всі організації всього міста у виданні однієї спільної Ювілейної Книги під протекторатом однієї всіх координуючої організації — Українського Культурного Осередку. Це свідчить, отже, про брак великих непорозумінь чи будь-якого поважного тертя не кажучи вже про політику самопожирання поміж організаціями, як це часто має місце в інших містах українського скупчення. В Лос Анджелесі є ОДНА українська громада; хоч організацій, церков і товариств є багато. Бо всі вони визнають авторитет центральної організації — УКОсередку, і в цьому великий плюс каліфорнійських українців.

Звичайно, видання "Ювілейної Книги" не обійшлося без тих чи інших похибок і недоглядів. Але це й зрозуміла річ, особливо якщо взяти до уваги, що видання від початку й до кінця було зреалізоване дослівно за півроку — написано матеріал, набрано, видруковано, зредаговано й видано, бо редактор, якому доручено цю працю, з кінцем серпня ц. р. мав виїхати з Лос Анджелесу на постійний побут до стеїту Колорадо.

У періодичній пресі, в тому числі й цьому часописові, час від часу можна зустріти статтейки окремих дописувачів із критикою як не Українського Культурного Осередку в Лос Анджелесі, так Народного Дому в ньому. Здорова критика, звичайно, дуже побажана й корисна, коли ту критику пишуть особи, які будь-чим прислужилися розвитку українського організованого життя в цьому місті. Тим же, що пишуть, навчаючи інших, як і що має бути зроблене, а самі протягом довгих-довгих років ані словом, ані ділом, а ще менше грошем — нічим не допомогли українській громаді, найкращою відповіддю буде якраз оця "Ювілейна Книга УКО": хай ті критикани читають про відданих і жертвенних українців у Лос Анджелесі колись і тепер, а самі хай хоч трішки почервоніють за свою бездіяльність. Крім того, окремі меценати й активні громадські діячі дадуть критикам відповіді у формі дописів до преси, в тому числі й до цієї газети, як також Управа УКОсередку займе своє становище до окремих питань. А покищо...

Честь і слава тим добродіям, жертвенним громадським працівникам у різних ділянках культурно-освітньої праці й політичної діяльності, завдяки яким постав у Лос Анджелесі Народний Дім, завдяки яким той Народний Дім незабаром придбає додаткові посі-

Управа УКОсередку виносить якнайсердечнішу подяку за виготовлення цієї "ЮВІЛЕЙНОЇ КНИГИ" всім організаціям і авторам статей (див. групову світлинку авторів і представників організацій), гол. редакторів п. Іванові Овечкові, фотографам — д-рові Мирославу Полотнянці, п. Петрові Захарчукові, п. Олегові Вусикові, п. Миколі Білоусові та всім іншим, незаниманим нам фотографам, світлина яких тут уміщена, як також набірщикам-друкарям: М. Крупці з Монтклейр (Н. Дж.), А. Янушевському з Чикаго (Іллиной), П. Ямнякові з Кліфтона (Н. Дж.) і Я. Ємцеві з Лос Анджелесу (Каліфорнія).

УПРАВА УКРАЇНСЬКОГО КУЛЬТУРНОГО ОСЕРЕДКУ

1-й ряд (зліва): О. Наріжний — секретар, інж. В. Сіян — заст. гол., мгр. О. Веселий — голова УКО, М. Медвідь — 2-й заст. гол., 2-й ряд: ред. Я. Ємець — член, О. Муць — скарбник, Я. Тросянецький — фін. секр., О. Панченко — культ.-осв. реф.

дості для потреб спільної школи в цьому місті, як також для потреб усіх організацій і товариств, завдяки яким вийшла в світ і ця "Ювілейна Книга УКО". Книга великого альманахового формату з

двокольоровою обкладинкою коштує 10 дол. Її можна придбати, пишучи на таку адресу:

UKRAINIAN CULTURE CENTER
4315 Melrose Ave.,
Los Angeles, Calif.
90029, U.S.A.

РДК IX. "ЕКРАН" Ч. 45-46, ТРАВЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1969

3 ←

Час від часу наш журнал потрапляє й до братів за залізну заслону. Ось що вони пишуть про наш журнал. Звичайно, ми із зрозумілих причин не подаємо прізвища автора того листа.

"Симпатичній редакції журналу "Екран" в Чикаго.

Нарешті, докочував і до нас Ваш знаменитий "Екран". Карикатури, ілюстрації, актуальні тексти. Просто безрадянний, чи післати туди поза греблю, чи з рук до рук, тут. У автотонів поширена англійська мова.

Вже кілька років шириться між нами зрозуміння, що аж не буде на Карпатах тяжити хомут, аж тоді й вони відітхнуть на повні груди. Тому ширимо між ними нашу літературу в англійській мові і французькій.

Дуже гарно Вас прошу посилайте нам Ваш "Екран" по можності й давні річники.

ВАЖЛИВИЙ ПОСТ У НАШІЙ ЦЕРКВІ

ОТЕЦЬ ПЕТРО ДАРЕВИЧ ІМЕНОВАНИЙ ДІЙСНИМ РАДНИКОМ

ІОСИФ КАРДИНАЛ СВ. РИМСЬКОЇ ЦЕРКВИ, БОЖОЮ, МИЛІСТЮ І СВ. АПОСТОЛЬСЬКОГО ПРЕСТОЛУ БЛАГОСЛОВЕНІЕМ, СМІР. ВЕРХОВНИЙ АРХІЄПІСКОП, МИТРОПОЛИТ ГАЛИЦЬКИЙ І ПР.

Мир у Господі і Архиєрейське
Благословення

Високопреподобному Отцю
о. Петрові Даревичові, у Вінніпег, Канада. Доцінюючи Вашу ревність за Божу славу, за добро св. Церкви і за спасіння душ та Ваші прикмети ума і серця, як і Вашу працю, колись у Рідному Краю, а тепер поза межами Батьківщини, оцею Нашою Грамотою іменуємо Вас Дійсним Радником Верховного Архiepіскопа.

Благаючи в Бога найбагатших ласк для дальшої Вашої діяльності на добро Церкви й Народу, уділяємо Вам з цілого серця Наше Архиєрейське благословення.

Дано в Римі, 1 березня 1969.

Отець Петро Даревич уродився в 1907 році в селі Кутах, повіт Золочів. Початкову школу покінчив у рідному селі, а відтак вступив до Філії Української Державної Гімназії у Львові. Іспит зрілості здав 1930 року і того самого року вступив до Духовної Академії у Львові. В часі богословських студій був асистентом проф. д-ра М. Чубатого, головою Марійської Дружини від богословів, провадив крилос через 5 років.

Богословські студії покінчив 1935 року під проводом о. Ректора Йосифа Сліпого, теперішнього Вер-

ховного Архiepіскопа й Кардинала. В 1935 р. одружився з Надією Матвієйко, донькою о. Василя Матвієйка, подвійного в'язня Сибіру, бувшого пароха села Гумніськ, пов. Кам'янка Струмилова.

Нижчі свячення одержав з рук Архiepіскопа Кир Івана Бучка, а єрейські свячення з рук Кир Никити Будки, Ісповідника.

Безпосередньо після того дістав призначення на завідателя з правом пароха в селі Сухоріччя, пов. Львів, де перебував на тій посаді аж до вибуху німецько-більшовицької війни в 1941 році. В часі більшовицької окупації був кілька разів на різних допитах і шиканах, так, що тіль-

ки завдяки німецько-більшовицькій війні уникнув вивозу на Сибір, чи есентуального розстрілу за націоналістичну приналежність.

Після поновного вивозу о. В. Матвієйка з родиною на Сибір, де він і безвісно пропав, о. П. Даревич був призначений Митрополитом Слугою Божим Кир Андреем на завідателя парафії Гумніськ, пов. Кам'янка Струмилова до липня 1944 року. В липні 1944 р. наслідком воєнних дій був евакуований до Австрії і Німеччини.

В Австрії був призначений душпастирем для українських робітників у Бургенлянді, а після переїзду до Німеччини був душпастирем для

українців католиків на скитальщині, у таборі СС-Касарні (Варнер Касарні) у Мюнхені.

Тут крім душпастирських обов'язків у згаданому таборі, займав пост нотаря церковного Трибуналу при Апостольській Візитатурі.

В тім часі видавав діточий журнал "Вовченята", призначений для української таборової дітвори.

Після переїзду до Канади, в 1949 році, осів в Манітобі і спершу був призначений парохом в Мавнтейн Ровд від 1 травня 1950 до 1 травня 1952 р., а опісля сотрудником Капелани св. Володимира й Ольги від травня 1952 до 1 січня 1963 р.

Крім того був призначений Митрополитом Ординарієм на викладача української мови в бувшій Школі св. Миколая, а опісля в Академії Непорочного Серця Марії через 5 років. В тім часі був також директором Дяківської Школи й управителем літньої оселі "Український Парк" та виховником української таборової дітвори.

Від лютого 1963 щ. став парохом Церкви св. Духа в Брукленді, на передмісті Вінніпегу і капеляном для українських хворих в лікарні Ст. Бонифас.

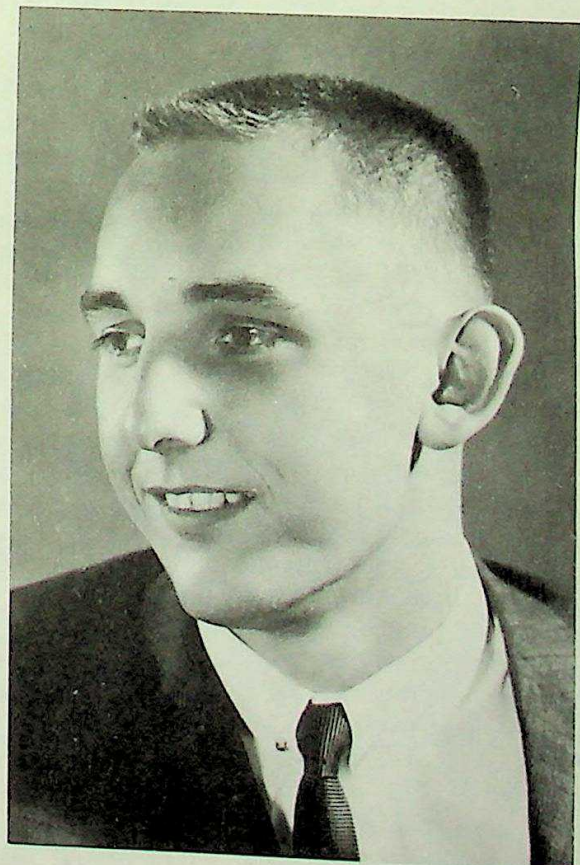
Рівночасно грамотою з дня 22 квітня 1965 р. призначений Віцеканцлером Митрополитичого Ординаріату, членом Митрополитичого Трибуналу, секретарем Архiepіскопської Шкільної Кураторії, членом і головою Архiepіскопської Літургійної Комісії, викладачем дяконських курсів, тощо. ✕

Дня 1 березня 1969 р. Грамотою ч. 58/69 був іменований Дійсним Радником Верх. Архiepіскопа.

Радіємо цим високим і вповні заслуженим відзначенням цього ревного душпастиря, вірного сина Української Церкви й Народу, любителя свого українського обряду, Всесвітлішого о. Радника Петра Даревича.

ПРИВІТ Д-РОВІ Ю. ДАРЕВИЧЕВІ НА НОВУ ДОРОГУ

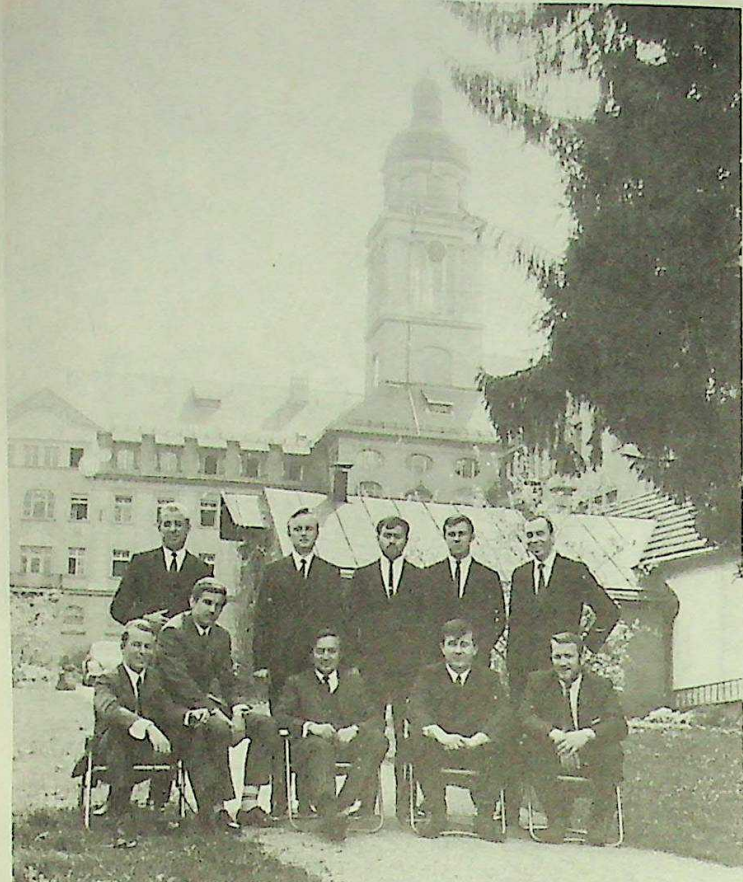
Найбільша приємність є для громади, коли вона вітає своїх дітей з успіхом у будьякій діяльності, зокрема, коли ці діти вже виказували завдатки на такі успіхи змалку і покладені в них надії не обманули, — і тому так радісно було й у цей вечір, в суботу 20 серпня ц. р., коли у відомому українському Линколн Мотор-Готелі зібралися коло сорок приятелів молодих д-ра Юрія і Дарії з Зельських Даревичів, використовуючи нагоду їх побуту в рідному ім. Вінніпегу, щоб скласти зокрема пану Юрієві гратуляції з приводу останнього покищо його досягнення — докторату з атомової фізики та посту викладача тієї ділянки науки в університеті в Гейнс Вилл на Флориді. Обое панство Даревичі належали до найбільш активних та провідних серед нашої молоді, Вінніпег відчув просто брак їх, коли вони небаром після свого одруження в 1962 році виїхали до Едмонтону, — і тепер приємно було зустріти їх знову та ще й з великим успіхом, не згадуючи вже обоїх пар батьків, для

Д-р ЮРІЙ ДАРЕВИЧ

Тереса Даревич

Богословський Дім "Канізіанум", де мешкають наші студенти-богослови. На світлинці наші богослови в 1967-68-их роках. Останній справа стоїть у другому ряді Яків Креховецький з Чикаго.

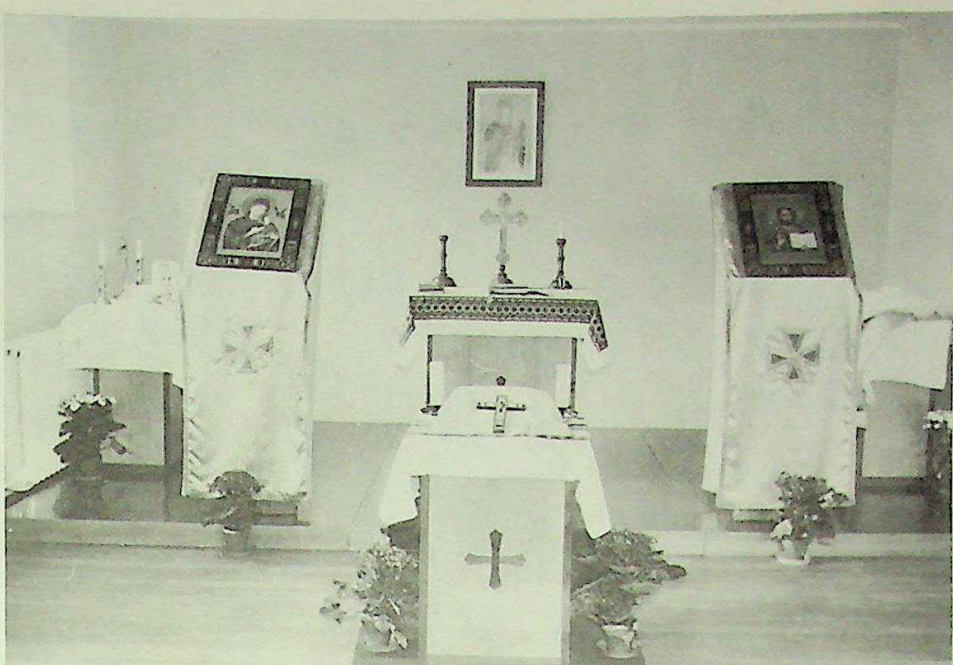
яких така увага громади була спеціально цінною.

Серед приятелів батьків і "молодят" (дозвольте нам їх іще так звати!) були і о. Прелат д-р В. Кушнір, на очах якого Юрко зріс і який, як згадав о. Прелат у промові, повинен був, на його погляд, бути генералом, і сенатор П. Юзик, що мав п. Юрія під рукою на Манітобському університеті та тепер прибув з дружиною і дочкою, і проф. д-р Я. Рудницький з дружиною, що теж колись іспитував Юрія і тепер тільки закликав його вертатись до Вінніпегу, і представники Пласту мгр Р. Сенчук та І. Гаврачинський, які разом з Юрієм і Дарією роками працювали в провіді Пластової Станиці в нашому місті і редактори інж. А. Добрянський та А. Курдидик, що їх колись молодшим колегою був Юрій, редагуючи місячник "Обнов'янин" (так і завмер той місячник, як Юрка не стало у Вінніпегу!), і цілий ряд інших поважних громадян, а теж молодших, — колег обоїх з університету, з Пласту і студентської праці. Всі згадані, та ще й д-р Т. Мучий і інж. Ю. Чубатий, не могли не сказати кількох слів привіту, в яких домінантною ноткою було: Досягли ви, панство, високої мети, але... таки вертайтесь до нас, до Вінніпегу, до своєї громади, яка вас цінить і жде на вас!

Мабуть найбільш цікаве було слово проф. І. Зельського, батька молодого, який сказав, що його страх, щоб світ не зіпсував дітей, який має сьогодні кожний батько, був даремний, бо діти є сьогодні молодими громадянами, що працюють серед своїх і, головне, вдома та в товаристві говорять тільки по-українськи.

"ПОСТУП" 4 ВЕРЕСНЯ 1966.

ЧИ ВИ ВЖЕ Є ПЕРЕДПЛАТНИКОМ "ЕКРАНУ" ?

Українська каплиця святих Володимира і Ольги в "Канізіанум" в Інсбруці. (Австрія).

Домівка українських студентів-богословів ними розмальована в українському стилі в "Канізіанум".

УКРАЇНСЬКІ БОГОСЛОВИ В ІНСБРУКУ

Від сімдесятьох років перебували в богословському домі «Канізіанум» в Інсбруку українські богослови, які вчилися на місцевому славному університеті отців ієсусів. Освіту тут здобули два визначні настоятелі монаших чинів — о. протоігумен Климентій Шептицький та о. протоархимандрит Теодозій Галушинський, а також сім наших єпископів. Між ними перший митрополит Америки, пок. К. Богачевський, та теперішній наш Верховний Архієпископ Кир Йосиф Сліпий.

По довгих роках перерви після останньої війни, знову там знайшлися українські студенти-богослови. В 1967-68 році було їх лише двоє, а в цьому академічному році там вчилася вже десять українців, що поїхали туди за заслугами і стараннями нашого Первоієрарха. Похо-

в перші лави наших мистців, але пані Дарія така ж скромна, як її цього навчив Пласт, де вона завжди була виховницею та команданткою, залишившись незмінною до сьогодні.

Обидвоє панство Даревичі д-р Юрій і пані Дарія не змінилися з роками. Теж і слово, яким дякував д-р Юрій прийавним, було глибоке і спокійне: Він працював і

працюватиме, він Пластун і буде пластуном, він дякує за всі признання і компліменти. А щодо Вінніпегу — то побачимо...

А всі, що були на цьому прийомному вечорі і напевно пам'ятатимуть його довго, таки кажуть: Ідіть далі вгору, Панство, але ніякого "побачимо": Таки вертайтесь до Вінніпегу, — міста, що любить вас і жде на вас!..

дять українські студенти з різних країн: два з Німеччини, один з Англії, три з Америки, два з Канади і два з Бразилії. Там вони мають свою громаду українських богословів, провадять релігійне життя та культурну діяльність в українському дусі. Вони живуть серед різнонаціонального студентства, майже 20 національностей. Провід «Канізіанум» заохочує усіх плекати свою культуру і обряд.

Українські студенти мають окрему каплицю Святих Володимира і Ольги, де їм відправляє Служби Божі в нашому обряді один священник «дво-обрядець», чех за національністю. Так само мають свою домівку, розмальовану самими студентами в українському стилі, та невеличку українську бібліотеку. Громада запрошує українських священників та громадських чи наукових діячів, які переїжджають через Інсбрук, на доповіді чи гутірки. Вся українська спільнота повинна підтримати цей новий осередок, де формуються наші майбутні священники.

У десятиліття Української Вищої Школи

Марія Лончина

Десять років. Здавалося б, що це довгий шмат часу, а він проминув мов блискавка. Як нині, пригадую собі, коли батько вперше привів мене до УВШ 9 вересня 1959 року. День перед тим ми були щойно приїхали до Дітройту з малого міста стејту Огайо.

Я була дуже здивована, коли довідалася, що дев'ята класа буде однокою класою в школі, що ми — піонери. Дуже приємно й мило згадую той перший рік у школі: лекції, концерт „День УВШ“, академії, іспити, вибір шкільного однострою, перший „Інішієншен“, коли дівчата мали всім зварити обід (ми зварили „спагеті“, і навіть ніхто не захворів), і... наші витівки та „збитки“.

Другого року було вже нас 95 — була дев'ята й десята класа. Перший семестр року провели ми на „еміграції“. Під час того, як ремонтували нашу школу, лекції відбувалися у Школі Пулаского. Алеж ми були щасливі, коли вже нарешті вернулися до рідної школи!

УКРАЇНСЬКІ БАТЬКИ!

Найважливіша подія того другого року — це величаве посвячення нашої школи. Посвятив школу Преосв. Кир Йосиф Шмондюк. Ще одна велика подія того року записалася в нашої пам'яті: приїзд хору „Думка“ з Нью-Йорку з нагоди другого „Дня УВШ“. Відбувся дуже гарний концерт в Аудиторії Форда, де також виступили учні УВШ з привітом.

Дуже добре пригадую собі, як п. Б. Сарамба почав організувати оркестру. Ми почали з кількох скрипок та фортепіано. Наш перший виступ був на Листопадовій Академії, де ми грали стрілецькі пісні. В грудні 1961 року приїхав до нас Преосв. Кир Ярослав Габро, єпископ новоствореної чикагської дієцезії. Відбувся величавий концерт з нагоди 150-ліття смерті о. Маркіяна Шашкевича, 25-ліття Цілоденної Школи і третього „Дня УВШ“. По смичковому ансамблю У.В.Ш. проф. Б. Сарамба долучив ще й скрипаків із Цілоденної Школи.

Та третій рік скоро добігав до кінця. Наша класа одержала шкіль-

ДОНАЖИТЬ ДІЛОМ, ЩО ВИ ЗА УКРАЇНСЬКУ МОВУ!

ні перетені. Це був перший передв'єсник, який нам пригадав, що ми вже незабаром закінчимо середню школу.

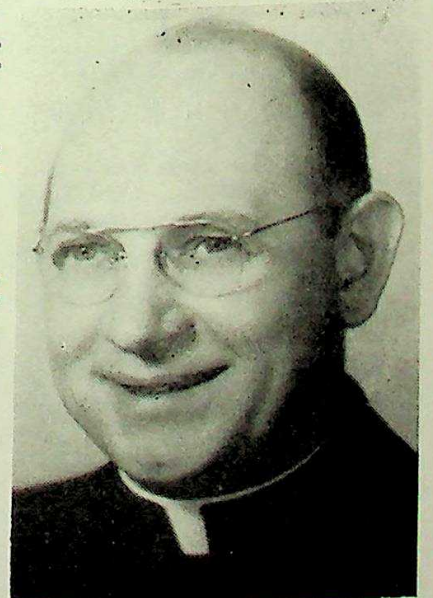
Останній рік проминув ще скорше. Було багато додаткових занять: редагування газет „Луни“ й „Базилей“ та пропам'ятної книги, вступні іспити до університетів, знімки, бенкет, прогулянка до Нью-Йорку й Вашингтону, з а б а в а „Пром“, кінцеві іспити і градуація.

Перша градуація УВШ!.. Не тільки ми переживали цю подію, але також уся українська громада. Бож тепер „Піонери“ нашої школи вийдуть у світ, підуть на університети та включаться в ряди громадянства. Всі були цікаві, чи УВШ як слід підготувала своїх учнів до дальшого життєвого шляху. Не тільки з власного досвіду, але й від інших градуантів знаю, що так. Ми, піонери, вдячні о. шамб. С. Кнапові й жертвенним парохіям, що перевели велику ідею в дійсність. Я горда з того,

що мала щастя ходити до тої школи.

Десятий рік існування УВШ добігає до кінця. Впродовж того часу школа росла, дістала акредитацію і, напевно, буде далі розвиватися, а в ній українські діти будуть плекати свою віру, мову і традиції.

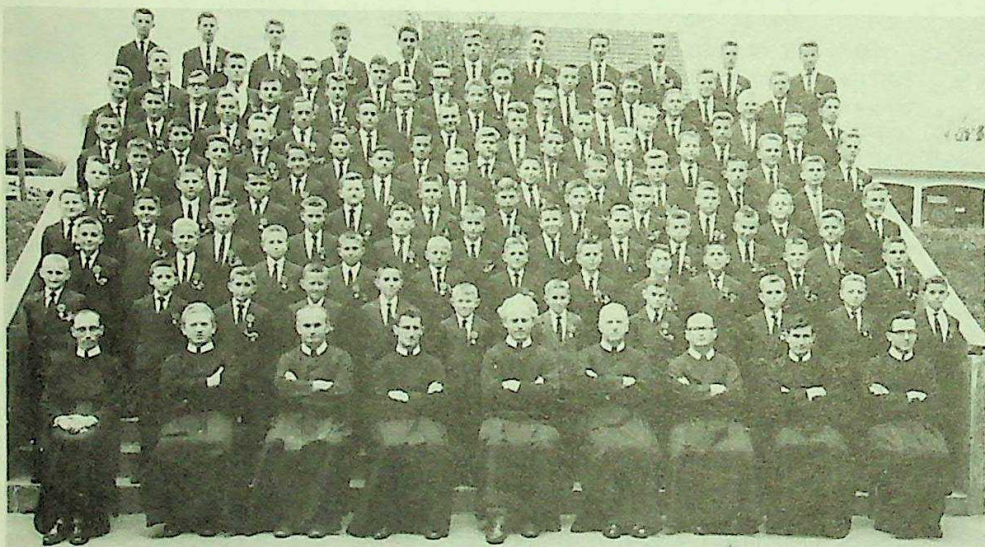
ВПИСУЙТЕ СВОЇХ ДІТЕЙ ДО РІДНИХ ШІЛ!

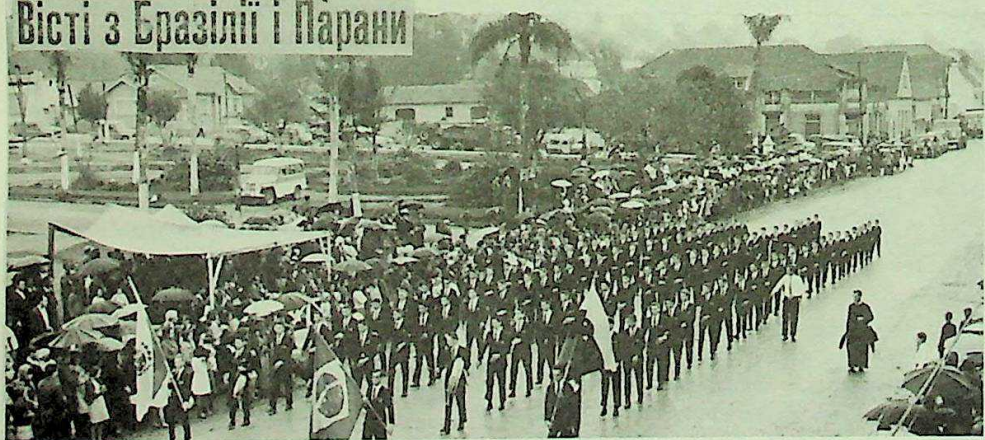
Впр. о. д-р Степан Кнап
основник У.В.Ш. 24

Професори-викладачі і студенти Українського Педагогічного Курсу Т-ва Учительська Громада в Чикаго, Ілліной з нагоди закінчення курсу 13-го липня 1968-го Року Божого. Перший ряд зліва направо: 1. mgr. Орест Городиський. 2. Проф. Юрій Сидорович. 3. Дир. курсу-др Людмила Кодельська. 4. Проф. Мирослав Семчишин. 5. Др Василь Маркусь. Другий ряд: 1. Надія Хойнацька. 2. Ольга Смишнюк. 3. Лідія Хвостик. 4. П. Мазар. Третій ряд: 1. Богдан Олексюк. 2. Марія Мартинюк. 3. Вікторія Хвостик. 4. Ганнуся Фаріон. 5. Наталка Пилип'юк. 6. Марія Чичула. 7. Юрій Стельмашук, який дарував для УНМ.

Вісті з Бразилії і Парани

Бразилія-Парана. Учні і Дирекція семінарії св. Йосифа у Прудентополісі передали свою подяку учням, Учительському зборові та Дирекції нашої Школи Українознавства т-ва "Українська Учительська Громада" в Чикаго за переслані пожертви з фонду "Діти-дітям" для їхніх незаможних товаришів.

На світлині згори: учні семінарії св. Йосифа зі своїми о. о. професорами в 1969-му році. На світлині внизу: участь учнів семінарії у святкуванні Дня Незалежності Бразилії. На світлині внизу: найсильніша команда з футболу в цьому році при семінарії (1969-й рік).

ЗАКІНЧЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ПЕДАГОГІЧНОГО КУРСУ УКРАЇНСЬКОЇ УЧИТЕЛЬСЬКОЇ ГРОМАДИ В ЧІКАГО

Управа Педагогічного Курсу т-ва "Української Учительської Громади" в Чикаго під проводом д-ра Людмили Кодельської організувала та перевела дворічний педагогічний курс, який успішно закінчило одинадцять осіб.

Вони склали усно й писемно іспити і одержали дипломи у червні 1968-го року, тобто зазначений курс тривав протягом 1966-1968-го р. р.

Частина з тих, що закінчили цей курс, уже працює по чикагських Школах Українознавства при різних парафіях.

З нагоди закінчення цього курсу 13-го липня 1968-го року було зроблено спільну знімку, влаштовано гостинний обід та роздачу дипломів.

Тут поміщуємо ту знімку з прізвищами викладачів та студентів.

Студенти сердечно дякують т-ву "Української Учительської Громади" за переведення курсу, Управі Українського Педагогічного Курсу та всім Шановним учителям і професорам у проводі з д-ом Людмилою Кодельською та висловлюють найсердечніші признання за працю і старання, що вони їх виявили під час навчання.

Також належить сердечна подяка Управі Батьківського Комітету на чолі з п. Юрієм Стельмашуком та за його щедрю пожертву для нашого Педагогічного Курсу.

Управа Українського Педагогічного Курсу уміло та справно керувала курсом протягом двох років. Безперечно, що за цей час не бракувало й труднощів у праці, але всі вони були переможені і навчання закінчилося успішно.

Слухач.

Югославія: українська молодь з Нового Саду на з'їзді католицької молоді І. У. 1969 на Текіях (біля Нового Саду). Перший справа, присівши у краватці, о. Роман Мізь, що переслав нашим учням подяку за їхні пожертви для незаможних дітей.

БРАЗИЛІЯ

Закінчення шкільного року в Школі Українознавства

Цьогорічна матура

Цьогорічні матуральні письмові іспити в Школі Українознавства „Учительської Громади” в Чикаго відбулися в суботу, 24-го травня, а усні іспити проведено в трьох днях — від п'ятниці 6-го червня, вечором, до неділі, 8-го червня, до першої години дня.

До письмових іспитів приступило 38 кандидатів з обидвох відділів третього Вищого Курсу А і Б. Усні іспити склало 37 абітурієнтів. Предсідником письмових іспитів був проф. Боро К. Тучапський, а усних інсп. І. Білоус, представник Шкільної Ради.

Матуральні іспити дали такі результати: з відзначенням здало 10, з дуже добрим поступом 14, з добрим 9, а з достатнім 3. Абітурієнт Гриньків зложив тільки письмовий іспит, тому, що в часі усної матури був на відвідинах в Україні. Однак кандидатка не зголосилася до іспитів.

3 визначним поступом іспит зрілості здали: Леся Бабій, Богданна Березецька, Оріся Бурдяк, Ярема Гадамай, Юрій Губчак, Уляна Крихтій, Ляріса Лапичак, Галя Слободян, Олена Стецишин, Адріян Шеремета, Всі вони удержали срібні мазепинські жетони.

Закінчення шкільного року

В суботу, 21-го червня ц. р. закінчився шкільний рік. Богослуженням в катедрі св. Миколая і роздачею свідомств. По роздачі свідомств відбулася покаянісифікаційна конференція учительського збору.

Пращальний вечір абсолювентів

Вечером 21-го червня, у год. 6-й відбувся останній шкільний виступ абсолювентів та вручення дипломів, табля, грамот признання, що їх передано всім абсолювентам від суперінтендента американського шкільництва на округу Чікаго, пана Генрегена.

Імпреза; остання лекція.

Абсолютники і абсолютенти ввійшли до шкільної аудиторії школи св. Миколая організовано, під звуки музики (фортеп'яну), зі своїми господарями клас та зайняли призначе-

ні м в першому ряді місця. За ними сиділи їхні родичі, минулорічні абсолювенти, учні другого Вишого Курсу та гості. За президіяльним столом сиділи парохі — я. совітник Джудилінський та о. монсініор Леськів, матуральна комісія, представники організації, проф. М. Губчак, сеніор нашого учительства в Чікаго. В дальших рядах за президією сиділи учителі українознавчих шкіл разом з учителями нашої школи.

Програма зачалася промовою директора школи проф. А. Антоновича. На вступі свійого короткого пращального слова до абсолювентів він привітав всіх присутніх і попросив матористів на сцену до виконання їхньої програми.

Гольова Комітету матуристів А. Шеремета зложив родичам і гостям привітання від абсолювентів та покликав Я. Галамая до переведення програми, яку започаткувала молитвою українського матуриста Леся Бабій. Опісля всі відспівали студентський гимн „Гаудеамус ігітур”, а М. Шарун гарно відіграла на п’яна опус Лішта. Вірш Б. Лепкого „І в мене був мій рідний край” по мистецьки продеklamувала Л. Бабій. Друге фортеп’янове сольо відіграла з великим мистецьким хистом Л. Липичак (І. Косенка „Поема елегія”), виказуючи високий рівень гри. Пісні „Смерічка” „Тебе нема” і „Ой, у полі дві тополі” в опрацюванні М. Галан з тьв-ним успіхом виконав секстет в складі: Г. Слободян, Л. Дяків, М. Кривачук, С. Яцишин, і дві учениці II кл. Вищого Курсу Л. Оришук і Д. Папушкевич. Всі вони членкині СУМА Відділу ім. Богуна на Півдні Чикаго. Вірш М. Старицького „До молоді” віддекlamувала з величим відчуттям Д. Березецька про фортеп’яновому супроводі М. Позняка. Вязанку пісень „Повій, вітре”, „Зійшов місяць” та „Ой горе тій чайці” на бандурі відіграла дуже вдатно С. Томчук. Всі матуристи в двох виступах, не сходячи зі сцени, співали пісні: „Ой на горі, на Маківці”, „Ой у лузі червона калина” „Зірвалася хуртовина” та „Ми ростем, ми надія народу”, які підготував мгр. Е. Дачишин. Пращали матуристів коротким змістовним словом від учнів II Ви-

Париж

Франція: Париж-діти української четвергової школи в Парижі зі своїми вихователями переслали подяку нашим дітям за пожертву і світлину з виступу у Дні Матері, Світлини інших шкіл постараємося помістити в наступних числах нашого журналу.

щопод Курсу А. Я. Гринів та від II Вищого Курсу Б. З. Трусевич. Останнім попрощав учителів і учнів від матуристів А. Шеремета і всі зійшли зі сцени і зайняли свої місця, а тоді промовляли отікуни кляс — проф. Є. Матлова і мгр. М. Губчак, якого глибоко змістовне слово щиро довгими оплесками привітали всі приязні а учні його кляси оплескували, повстаючи з місць

Вручення дипломів.

Третьюю частиною програми було вручення дипломів, табля, знімок, американських грамот признання, п'яти мистецьки виповнених інж. П. Климом, мазепинських відзнак і бібліографії Українські д-ра Р. Вереса в англ. мові. Авсольвентів викликали і представляли опікуни кляс, а директор школи вручував дипломи. Годова Батьківського комітету школи Ю. Стельмашук передавав бібліографію фондовану Батьківським комітетом.

Виступали з привітаннями також па-
рох церкви св. Володимира і Ольги
о. сов. Джулинський і Н. Іванів від
Української Золотого Хреста, пе-
редаючи вже третій з черги раз кни-
жки до шкільної бібліотеки (твори
Ліни Костенко).

Останнім промовляв до абсольвентів голова Батьківського комітету П. Слободян, запрошуючи всіх абсольвентів на перекуску, приготувану родичами при окремих столах.

Від години 9-ої відбулася вечірка при звуках музики Сухомверського. Аранжером вечірки був проф. М. Оришук.

Цьогорічна матура була другою щодо числа абсолювентів. Родичі ма-туристів докладали всіх зусиль, що-би їхні діти з успіхом закінчили своє навчання. Більшість батьків виявля-ли певне розуміння до праці учител-лів, з ними співпрацювали, належно оцінювали їхню працю та винагоро-дили додатковим грошовим датком. Також і молодь поголовно серйозно ставилась до своєї науки, пильно готувилася останніми місяцями до своїх кінцевих іспитів, надрабляючи браки в науці численними додатко-вими семінарями, що їх учителі про-вадили з поодиноких предметів по-за годинами приписаного навчання.

Між молоддю слідна співпраця і

взаїмна поміч в науці. Більшість ма-
туристів належить до молодечих ви-
ховних організацій СУМА і Пласту
та займають там і пости впорядни-
ків та працюють в різних самодіяль-
них гуртках. Це саме можна сказати
і про їхню працю в американських
гайсулах. Деякі з них займають про-
відні становища в різних шкільних
секціях і клубах та виробили собі
добра opinie серед учителів і дире-
кторів шкіл. Кількох здобуло сти-
пендії на університетах. Трох з них
є студентами університету. Багато з
них мають дуже добрі пости в на-
уці.

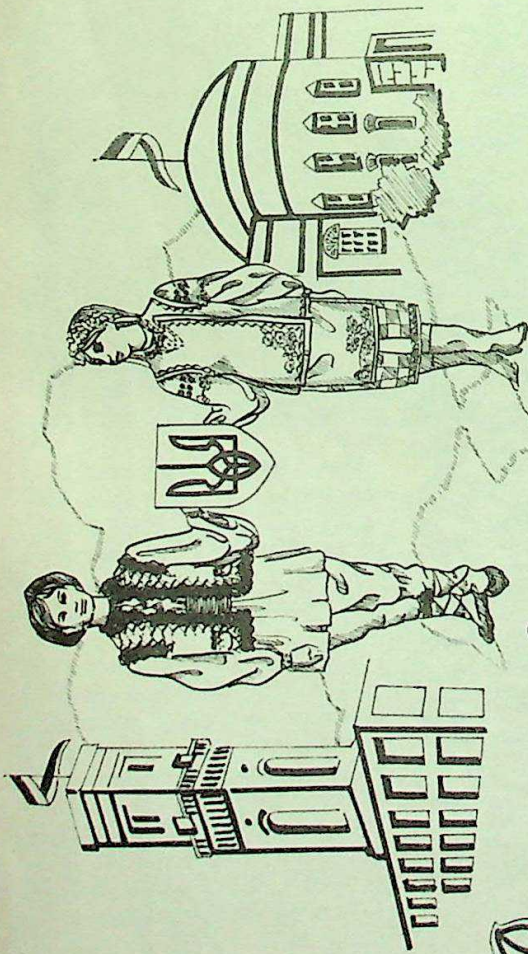
Матуристки робили гарне вражіння, одягнені були у вишивані суконки, зарепрезентувалися і своїм виглядом і поведінкою якнайкраще. Матуристи одягнені по різному творили контраст у відношенні до матуристок. Їхній комітет старався виконати свої обов'язки совісно, був вибраний з учнів обидвох відділів у такому складі: А. Шеремета — голова, Л. Лапичак — місто-голова, А. Хрептовська, О. Маркевич, Л. Рошкевич, Л. Бабій, Д. Березецька, Я. Галамай, М. Позняк, А. Горчинський. Г. Дрогомирецька, У. Крихтяк, О. Стецишин і Н. Корній.

Батьківський комітет матуристів зорганізувався ще в першому півріччі, близько співпрацював з Управою школи, учителями та учнівським комітетом. Він перебрав на себе всі господарські справи і організаційні та фінансові, підготовляв перекувку для матуристів при письмових іспитах, і на закінчення по роздачі дипломів та займався підготовкою буфету на їхніх обідніх вечірках. Членами Батьківського комітету були пані і панове: П. Слободян — голова, А. Лапичак — м-голова, І. Горчинська — секретар, А. Стрвць — касієр, З. Стецишин — імпрезовий реф., І. Галамай — госп. реф., І. Губчак — прес. реф., С. Березенька, О. Люшняк, М. Грубий, В. Хрептовська і О. Лаврів.

Крім Комітету матуристів помага-
ли в імпрезі учителі: М. Берестянсь-
кий, п. Лукомська, п. Сенік та бать-
ки: п. Боднар з донькою, д-р Роман
та п. Бегінь. Голлова Батьківського
комітету Ю. Стельмашук зайнявся
касовими справами та розрахунками
з імпрези.

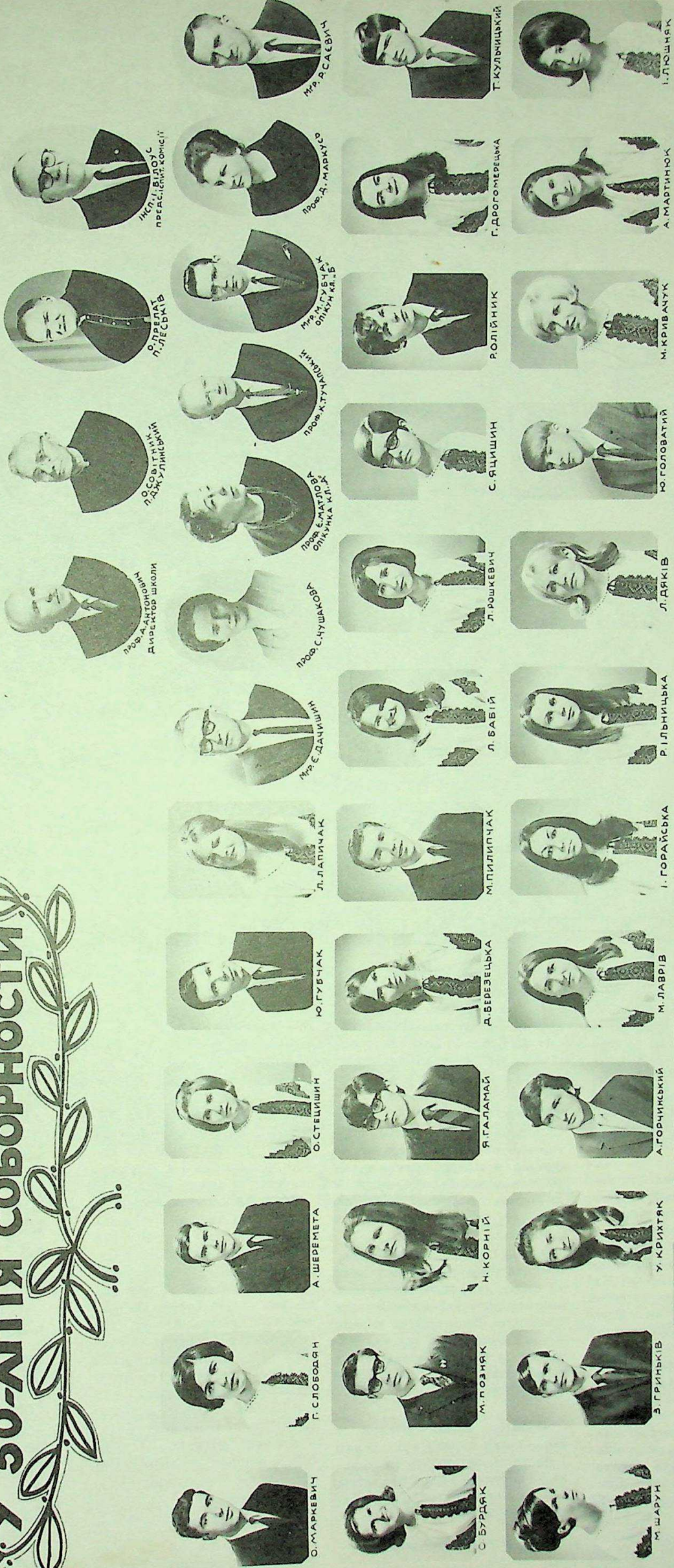
Польща: скромні пожертви наших дітей з фонду "Діти-дітям" пересилаємо і студентам у Польщі. На світлині українські студенти філософії у студентському гуртожитку у Варшаві. Між ними стоїть в окулярах направо А. Керкош, учасниця фестивалю української музики і пісні в Котеліні, що біля Штетину. РТК IX

АБІТУРІЄНТИ

ВИЩОГО КУРСУ ШКОЛИ УКРАЇНОЗНАВСТВА Т-ВА УКРАЇНСЬКА УЧИТЕЛЬСЬКА "ГРОМАДА" В ЧІКАГО

У 50-ЛІТТЯ СОБОРНОСТІ

ЗА ПРАВДУ,
ЗА ВОЛЮ!

1969

ЗА СЛАВУ
БАТЬКІВ!

1979

Pope Paul VI Concludes Celebrations in Rome

HIS HOLINESS BLESSES BASILICA OF ST. SOPHIA IN ROME ON SUNDAY, SEPTEMBER 28. HIS HOLINESS POPE PAUL VI ARRIVED AT THE UKRAINIAN CATHOLIC CATHEDRAL IN ROME AND PLACED THE RELICS OF ST CLEMENT ON THE ALTAR OF THE CHURCH. IN HIS REMARKS TO THE UKRAINIAN PILGRIMS, THE HOLY FATHER STRESSED THE ROLE OF THE UKRAINIAN PEOPLE IN CHRISTIAN UNITY BETWEEN THE EAST AND THE WEST AND ADMINISTERED THE APOSTOLIC BENEDICTION.

Синод схвалив патріархальний устрій УКЦеркви

Комунікат президії Синоду українського католицького єпископату

У дні від 29 вересня до 4 жовтня 1969 року, після величавих урочистостей посвячення Собору святої Софії, що їх звеличали своєю участю Христовий намісник, Святіший отець папа Павло VI, представники Священної конгрегації для Східних Церков і інших Римських конгрегацій, як також представники різних держав, відбувся, у приміщеннях Українського Католицького Університету в Римі, Синод українських католицьких єпископів.

Синод розглянув і вирішив ряд важливих питань стосовно життя і праці Української Католицької Церкви, як питання: літургічної мови, виховання кандидатів до священничого стану, релігійної і національної формації нашої молоді, екуменічного діалогу з нашими православними братами, апостолату мирян і т. д.

Найважливішою точкою нарад було питання патріархального устрою Української Католицької Церкви та вивіщення Верховного архієпископства до гідності Патріархату. Під цим оглядом Синод випрацював і прийняв конституцію патріархального устрою Української

Католицької Церкви та передав її на руки Святішого отця враз із супровідним письмом, прохуючи Христового намісника вивістити Верховне архієпископство Української Католицької Церкви до гідності Київсько-Галицького Патріархату.

Синод виготовив спільне пастирське послання, звернене до вірних, в якому виражене окреме значення цього Синоду, його рішень і постанов та висловлює свої побажання щодо їх здійснення.

Вкінці Синод бажає оцим висловити свою найщирішу подяку отцям духовним, представникам наших чернечих чоловічих і жіночих Згромаджень та всім нашим вірним, які так численно взяли участь у торжествах посвячення Собору святої Софії в Римі.

Зокрема Синод висловлює свою щирю подяку всім хорам і мистцям, що своїми мистецькими виступами піднесли велич і врочистість цих незабутніх історичних подій.

Рим, 4 жовтня 1969 року.

ПРЕЗИДІЯ СИНОДУ

ROME, Italy. The Synod of the Ukrainian Catholic Bishops, which began its sessions here immediately following the consecration of the St. Sophia Cathedral, adopted a constitution on the patriarchal structure of the Ukrainian Catholic Church and submitted the document to the Supreme Pontiff for final approval.

The announcement, contained in a special communique issued by the Synod's presidium on October 4 here, said that the question of the patriarchal structure was one of the major topics on the session's agenda. Among other problems discussed and resolved, the communique said, was the question of the liturgical language, preparation of candidates for priesthood, education of Ukrainian youth, a dialogue with the Ukrainian Orthodox faithful, the role of the lay apostolate, and others.

Major Step

The adoption of the constitution is seen as a major move towards the establish-

ment of a Ukrainian Catholic patriarchate which would give the Ukrainian Catholic Church a substantial degree of autonomy within the Holy Universal Church.

Announcing the convocation of the Synod was Archbishop-Major Josyf Cardinal Slipyj, who broke the news to the more than 4,000 clergy and faithful from all over the world taking part in the consecration ceremonies in Rome September 27-28. The gathering broke into prolonged applause upon hearing the Ukrainian Catholic primate's announcement which he made at the conclusion of the Pontifical Divine Liturgy which he celebrated jointly with all 18 other Ukrainian Catholic bishops in the newly erected Byzantine-style Cathedral here.

The church was officially consecrated by Pope Paul VI on Sunday, September 28, who arrived for the ceremonies with an entourage of high-ranking prelates and clergy.

The Synod's sessions were held at the St. Clement Ukrainian Catholic University, a complex adjacent to the Sophia Cathedral.

Cardinal Slipyj received in the course of the week scores of delegations from various countries of the world. Divine Liturgies were celebrated daily in St. Sophia for the pilgrims who had flocked to the Holy City for the consecration.

ЗАВЕРШИЛИСЬ ВЕЛИКІ УКРАЇНСЬКІ
ТОРЖЕСТВА ПОСВЯЧЕННЯ ХРАМУ
СВЯТОЇ СОФІЇ В РИМІ.

Дошда з Євгенука 21/2 74 р.